

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXX.

ČÍSLO 7

JÚL 2022

Útecha

Máme šťastie - Večné sľuby - Ako pierko na hladine - Novinky zo školy
Na okraj s pánom farárom - Rozhovor s pátrom Jánom - Božia blízkosť

Prvé sväté prijímanie, farský kostol v Prievidzi - 11. júna 2022

My máme také št'astie!

Keď spisovateľ F. M. Dostojevskij ležal na smrteľnej posteli, poprosil svoju ženu Annu, aby zavolała deti. Zhromaždili sa a on si dal prečítať podobenstvo o márnratnom synovi. Potom im povedal: „*Deti, toto miesto dáva kresťanom najväčšiu útechu. Keď hrešíme, ignorujeme Božie prikázania, ale Boh nás aj tak miluje. Keď sa vrátíme na správnu cestu a oľutujeme svoje hriechy, prijme nás a jeho radosť je o to väčšia, čím bolo väčšie nebezpečenstvo, v ktorom sme boli a z ktorého sme vyviazli. Nikto si nemusí zúfať, že je stratený.*“

Aktuálne potrebná, sympaticky zrealizovaná téma, o ktorej sa málo hovorí - útecha. Máme pred sebou letné dni, ktoré budú akýmsi útlmom nášho tela. Ale určite nesmú priniesť spánok nášho ducha.

Pocítili sme už niekedy, čo znamená dostať útechu? Alebo ako funguje útecha? Keď cítime niekedy tmú, nevidíme svetielko na ceste, nemáme na nič chuť, tak prirodzene hľadáme čosi, čo by nám poskytlo nádej alebo radosť. Vírenie a páľava bolestných myšlienok nás chce akosi ovplyvniť. A tu zrazu, z ničoho nič, zažiarí myšlienka a príde vyslobodenie. Do nášho vnútra prenikne pokoj, ťažoba sa rozplynie a náš duch ožije.

Kto to spôsobil? Milosrdný Boh. Ten, ktorý všetkým ľuďom bez rozdielu dáva útechu. Ten, ktorý nás napriek všetkým našim slabostiam a zlyháním miluje. Ten, ktorý hovorí skrze naše svedomie a vyslobodzuje nás z akéhokoľvek zúfalstva. Ten, o ktorom hovorí v úvode Dostojevskij.

Milovaní! Sú pred nami krásne dni letného zastavenia sa, aj vďaka horúčave či dovolenke alebo akémukoľvek oddychu. Skúsme nabráť odvahu byť útechou pre druhých. Majme súcitné srdce, ktoré môže a smie hovoriť k srdcu. A pamätajme si, že my máme také št'astie, že sme kresťanmi! Lebo v úteche poznáme, čo je viera, nádej a láska.

Pavol Škovránek, kaplán

Personálne zmeny vo farnosti od úvodu júla

Obdobie začiatku letných prázdnin je známe okrem iného tým, že sa k 1. júlu presúvajú kňazi na iné pôsobiská. Dve zmeny sa od tohto dátumu udejú aj v našej farnosti.

S platnosťou od 1. júla 2022 ustanovil diecézny biskup Mons. Marián Chovanec za farára farnosti Prievidza-mesto **vdp. Jozefa Repka**, ktorý bol duchovným správcom domu Xaver v Badíne. Zároveň s platnosťou od 1. júla 2022 ustanovil diecézny biskup doterajšieho farára **vdp. Mareka Sabola** za farára farnosti Rudno nad Hronom.

Na základe žiadosti provinciálneho predstaveného piaristov diecézny biskup Mons. Marián Chovanec uvoľnil **vdp. Jána Hríba, SchP**, zo služby v Banskobystrickej diecéze. Páter Ján Hríb je ustanovený za magistra novicov v Nitre. Od 1. júla 2022 je za výpomocného duchovného Duchovnej správy piaristov v Prievidzi ustanovený **vdp. Matúš Palaj, SchP**.

Alojz Vlčko

Sestra Miriam zložila v Prievidzi doživotné sľuby

V piatok 24. júna, na slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, sa v kostole piaristov odohrala významná udalosť. Rodáčka z Prievidze Jana Pipíšková, rehoľným menom sestra Mária Miriam, zložila počas sv. omše o 15:00 hod. svoje doživotné rehoľné sľuby v Kongregácii Dcér Božskej Lásky na Slovensku.

Svätú omšu celebroval páter Juraj Ďurnek, SchP, ale prítomní na nej boli aj pátri piaristi Ján Hríb, Michal Paluch a Matúš Palaj a samozrejme, rehoľné sestry z tejto kongregácie na čele s provinciálnou predstaviteľnou sestrou Timoteou Šebeňovou, do ktorej rúk sestra Miriam zložila doživotné sľuby. „Rehoľník budúcnosti bude podľa mňa človek s prebodnutým srdcom,“ povedal v homílii páter Juraj. „Srdcom prebodnutým nevšímavosťou sveta, nezáujmom, neúspechom. No také bolo i Ježišovo srdce - a predsa z neho na svet prúdilo a stále prúdi množstvo milostí,“ zdôraznil.

Kongregáciu Dcér Božskej Lásky založila v roku 1868 vo Viedni Božia služobnica Matka Františka Lechnerová. Už počas jej života bolo vďaka nej založených 32 domov zameraných na pomoc chudobným dievčatám či sirotám. Dnes sa sestry starajú hlavne o duchovný rozmer dievčat a žien, vyučujú v školách a venujú sa tiež chorým, starým a opusteným ľuďom.

Text: Petra Humajová

Foto: Zuzana Kostková, Človek a viera
(viac info o spoločenstve na clovekavira.cz)

Začiatkom júla vyjde kniha o Božej milosti v živote pátra Jána

Začiatkom júla vyjde kniha rozhovorov o Božej milosti v živote pátra Jána Hríba, SchP, s názvom *Ako pierko na hladine*. Vydavateľsky ju zastrešuje PiarPro, ktoré finančné prostriedky na jej vydanie získalo prostredníctvom StartLabu.

„Páter Ján Hríb sa stal známym medzi deťmi a ich rodičmi počas pandémie, keď pravidelne vysielal nedeľné detské sv. omše a prinášal nádej do tohto obdobia. Petra Humajová sa v priebehu rokov 2020 - 2021 rozprávala s pátrom Jánom a zachytila jeho príbehy, hlboké osobné zdieľania a zreteľné Božie pôsobenie v jeho živote, ktoré by sme chceli vydať v knižnej podobe,“ píše sa na stránke kampane. Finančné prostriedky na tento účel sa podarilo získať v priebehu neuveriteľných štyroch dní, a tak sa kniha už čoskoro dostane do rúk čitateľov. Malo by to tak byť na začiatku júla.

„Keď je život človeka husto popretkávaný Božím pôsobením a milosťou, môže sa stať svedectvom jasne odkazujúcim na veľkosť, krásu a dobrotu samotného Autora. Verím, že ten, kto si túto knihu prečíta, to jasne pocíti. A možno si aj sám začne viac uvedomovať, ako mocne koná v jeho živote náš dobrý Boh. Prajem to zažiť každému

jednému z vás, každému čitateľovi nášho rozhovoru,“ hovorí v predhovore páter Ján. V prípade záujmu si knihu *Ako pierko na hladine* budete môcť kúpiť v shope PiarPro. Neskôr by mala byť dostupná aj v kresťanských obchodoch.

Text: -red
Foto: Boris Štanga

Cesta do kráľovstva

Farnosť
Prievidza-mesto
pripravuje
**Letný tábor
pre deti
od 6 do 13 rokov**

Tešíme sa
na vás!

Registračia:
www.tabor.farapd.sk

Suma: 130€
Kedy: 17.7.-23.7.2022
Kde: Kostol'any pod Tríbečom

Toto podujatie bolo podoprené z dotácie občianskeho združenia Slovenská rodina, veď, vďaka a finančné prostriedky poskytol v rámci 2020 - 2021 Slovenský národný ústav pre deti a mládež.

SPONZORI: IUVENTA, ZCSM, ALASKA, KARPIS, NATUR FARM, NOTRE DAME

Děkujeme aj všetkým anonymným sponzorom.

NEKONEČNÝ PRÍBEH
DENNÝ DETSKÝ TÁBOR

pre deti od
6 do 13 rokov

8. - 12. 8. 2022

príhlasovanie v kostole alebo cez online formulár do 1. 8. 2022

6€/deň/dieťa

denny.tabor.pd@gmail.com
0902 630 747

Tento projekt bol podporený z dotácie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky. Podporou poskytol v rámci 2014 - 2020* Slovenský národný ústav pre deti a mládež.

SPONZORI: MINISTERSTVO ŠKOLSTVA, VEDY, VÝSKUMU A ŠPORTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY, IUVENTA, ZCSM, SLOVENSKEJ RODINY, VEĎ, VĎUKU A FINANČNÉ PROSTRIEDKY POSKYTLI ANONYMNÍ SPPONZORI

Tvoj život je s Kristom ukrytý v Bohu (Kol 3,3)

Téma duchovnej obnovy

Misionár Božieho milosrdenstva otec James Manjackal z Indie opäť navštívil Slovensko. So schválením trnavského arcibiskupa Mons. Jána Oroscha sa v dňoch 17. - 19. júna konala duchovná obnova pod vedením tohto charizmatického kňaza.

Mali sme veľkú radosť, že sme sa po troch rokoch opäť dostali na duchovnú obnovu otca Jamesa spolu s viac ako dvoma tisícami účastníkov. Veľké zastúpenie mali aj rodiny s deťmi. Aréna v Hlohovci praskala vo švíkoch.

Príbeh otca Jamesa

Otec James sa narodil v roku 1946. S evanjelizačnými duchovnými obnovami už roky navštevuje európske, ale tiež arabské a iné krajiny. Jeho život s Kristom nie je jednoduchý, bol už niekoľkokrát vo väzení, mučili ho, otrávil, niekoľko mesiacov bol v kóme, ale dostal sa z toho. Napísal mnoho kníh. Niekoľko rokov je na invalidnom vozíku, ale ani to mu nebráni pokračovať v práci misionára. Na jeho obnovách sa zúčastňujeme už viac ako 20 rokov, preto dobre poznáme jeho životný príbeh, ale aj misionárske nadšenie.

Spovedný maratón

Od piatku rána sa v Hlohovci začal program modlitbou ruženca a zároveň prítomní kňazi začali svoj spovedný maratón. Viac ako tisíc ľuďom bola vyslužená sviatosť zmierenia. Prednášky otca Jamesa sa striedali s modlitbami za uzdravenie, adoráciami a vzývaním Ducha Svätého. Každý deň sa končil svätou omšou. „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2, 20) Na tieto slová Písma otec James upriamil našu pozornosť, nech si ich často opakujeme. Máme sa usilovať o svätosť, tak ako je svätý náš Boh. Snažiť sa žiť v súlade s Božími prikázaniami, milovať blížnych, pravidelne sa modliť, napr. modlitbu „Anjel Pána“ sa máme modliť 3-krát denne - ráno, na obed a večer,

čítať Sväté písmo, a keď spáchame hriech, neodkladať svätú spoveď.

Ak je to možné, každý deň sa máme zúčastniť na svätej omši. Tiež sa máme modliť za kňaza, ktorý odslúžil svätú omšu a aj za toho, ktorý nás vyspovedal. Možno sú to také bežne známe povinnosti nás katolíkov, ale je dobré si ich pripomenúť.

Pri pohľade na rozjasenú športovú halu sme sa cítili ako prví kresťania. Spolu s úžasnou hudobnou skupinou sme chválili Pána, tancovali a spievali. Bolo to nádherné, takto sa zjednotiť s toľkými neznámymi ľuďmi a vytvoriť jednu veľkú Božiu rodinu. Ďakujeme Pánovi, že sme sa mohli na tri dni odtrhnúť od každodenných povinností a stráviť tento čas s ním.

Elena Cagaňová, členka Klubu priateľov misií
Foto: www.otecjames.cz

Kandráčovci na Butkove - pozvánka na benefičný koncert

Pápežské misijné diela na Slovensku organizujú v spolupráci s nadáciou AGAPA a Považskou cementárňou v Ladcoch benefičný koncert na podporu misijných diel pápeža Františka v Afrike. Podujatie sa uskutoční v piatok 29. júla 2022 o 18.00 hodine v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov.

Na koncerte vystúpi hudobná skupina Kandráčovci a Vlasta Mudriková, heligonkárka a speváčka ľudových piesní.

Účastníci koncertu, ktorí budú prichádzať osobnými autami, ich zaparkujú pod chatou Muflonka nad obcou Ladce a pešo krížovou cestou vystúpia do areálu Skalného sanktuária (cca 1,5 km). Pre starších ľudí so zdravotnými obmedzeniami budú pripravené autobusy na spodnej etáži lomu Butkov.

Finančný dar pre Pápežské misijné diela bude možné odovzdať počas koncertu. Organizátori prosia o dodržanie epidemiologických opatrení.

Klub priateľov misií pozýva na Butkov všetkých záujemcov: prihlásiť sa môžete v sakristii farského kostola, kde zároveň uhradíte aj poplatok na autobus.

Odchod autobusu od farského kostola: cca o 13:00 hod (čas odchodu sa ešte

upresní), **cena za dopravu:** dospelí 10 €, deti do 15 rokov 5 €.

Nakoľko sa autobusom dostaneme až na vrchné parkovisko nad sanktuárom, môžu sa benefičného koncertu zúčastniť aj tí, ktorí si netrúfajú zvládnuť peší výstup na horu Butkov.

Prípadné info: tel. 0948 418 169

Elena Cagaňová, členka Klubu priateľov misií

Foto: www.misijnediela.sk

Novinky z piaristickej školy

Napriek prekážkam úspešní

V tomto školskom roku sa aj predmetové olympiády nevyhli búrlivému vývoju a prispôbovaniu dištančným i prezenčným formám, karanténam tried a zmenám termínov zo strany organizátorov. Aj v týchto podmienkach sa naši žiaci ochotní pracovať na sebe a rozvíjať svoje poznanie i rozumové schopnosti. V biologickej olympiáde sa zapojili do kategórií E (odbornosti botanika, zoológia aj geológia) a teoreticko-praktických častí kategórií C, B a A. Chemici zasa bojovali o vzácne body v kategóriách D, C a B. A nebolo to márne, mnohí v neľahkých úlohách krajských kôl získali dostatok bodov na to, aby sa stali úspešnými riešiteľmi. V biológii, kat. A,

sa Tadeáš Košťalik umiestnil na 7. mieste, v kat. B zasa Janka Cigléniová obsadila 8. miesto. Timea Fuleková z 8.A ZŠ po postupe z 2. miesta okresného kola biologickej olympiády, kat. C, získala na krajskom kole 11. miesto. V kat. E, odbornosť botanika, sa do krajského kola dostala aj Agáta Šmýkalová, kde obsadila 8. miesto, v odbornosti geológia sa Jánovi Lienerovi podarilo prebojovať až na 1. miesto a postúpiť do celoštátneho kola do Tatranskej Lomnice, kde sa umiestnil ako 6.

Aj chemikom sa darilo a v kategórii D sa na krajskom kole umiestnil Šimon Macho na 7. a Daniel Jurčák na 2. mieste. Na krajskom kole v kategórii C Karolína Kulichová získala 6. miesto.

Žiaci ocenení pani primátorkou

Žiačky a žiaci Piaristickej spojenej školy Františka Hanáka sú talentovaní a svoj talent rozvíjajú. Tí najúspešnejší boli aj ocenení pani primátorkou. Nachádzala sa medzi nimi žiačka 5.B triedy Sanela Andrejkovičová, ktorá obsadila 3. miesto v krajskom kole Hviezdoslavovho Kubína. Ema Lenhartová je žiačkou prímý osemročného gymnázia. Získala cenu za 3. miesto v celoslovenskom kole súťaži Spievam po francúzsky.

Terézia Paulovičová je žiačkou osemročného gymnázia, kde navštevuje triedu kvarta. Jej snahu ocenila porota 3. miestom na krajskom kole Olympiády vo francúzskom jazyku.

Cenu primátorky získali aj jej spolužiaci Ján Jozef Liener, ktorý dosiahol 1. miesto v biologickej olympiáde v krajskom kole a postúpil do celoslovenského kola. Pre Daniela Jurčáka Mendelejova periodická tabuľka nie je žiaden problém. Svoje vedomosti zúročil v krajskom kole chemickej olympiády, kde získal 2. miesto.

Piaristickú spojenú školu navštevujú aj úspešné mažoretky. Tri z nich, Veronika Kulasová, Lenka Piešová a Lucia Mokrá, sú študentkami sexty osemročného gymnázia. Na jar 2022 sa zúčastnili tanečnej súťaže v Leviciach, kde obsadili 1. miesto. Rovnako úspešné boli aj na medzinárodnej súťaži V4 Dance Cup, kde taktiež skončili prvé.

Koncoročné výlety

Jún, mesiac, v ktorom sa končí školský rok, postupne sa uzatvárajú známky a triedy sa postupne vyberajú na koncoročné výlety. Niektorí navštívi zaujímavé mesto alebo miesto, niektorí sa vyberie na výlet do prírody či za zábavou. V dňoch 7.6 - 8.6. trieda 1.H navštívila poľské mestá Osvienčim a Katowice. Šiestaci sa 11.6. vybrali na turistiku na neďalekú Bralovú skalu. Sextáni, piataci, šiestaci a siedmci si zvolili na výlet tú istú destináciu. Navštívili Terchovú.

Piarfest

V piatok 17. júna sa uskutočnil Piarfest, stretnutie detí, rodičov, učiteľov a pátrov piaristov na školskom dvore piaristickej školy. Deti vystúpili s kultúrnym programom a tiež si zasúťažili, dospelí si zas pochutnali na guláši či koláčoch. Podujatie navštívilo množstvo ľudí, ktorí sa už teraz tešia na stretnutie zas o rok.

Pripravil: Mária Orság (sexta)
Foto: archív školy

Brána do najvyššej jednoty

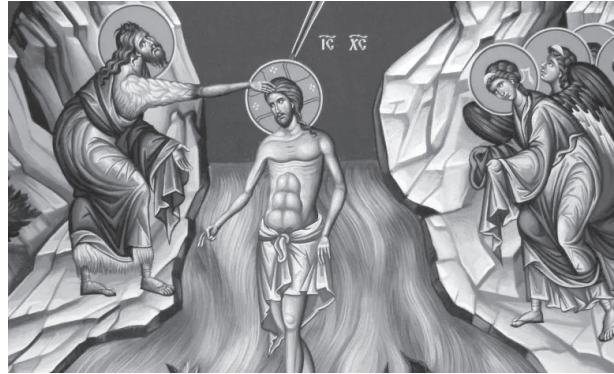
Cirkev ústami zúčastnených oblieka do svojich modlitieb aj tých, ktorí sa rozhodli byť naštepení na Pravý Vinič, aby sa vzápätí zahalila do tajomstva, do ktorého nepokrstení ešte nemôžu vstúpiť.

Naposledy sme po homílii kňaza začali vrúcnu ekténiu/prosby, z ktorých hneď prvá prosba má veľa podobného s najväčším prikázanim „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, celou svojou dušou, celou svojou silou a celou svojou myslou, ...“ (Mk 12,13). Ekténia začína: „Prosme všetci z celej duše a z celej svojej mysle volajme.“ Toto prikázanie lásky použijeme ako premostenie k ďalšej ekténii, ktorá strieda predchádzajúcu.

Ohlásení čakatelia na krst

Láska volá po jednote. Aj Kristus sa modlí, „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17, 21). Bránou do najvyššej jednoty - do Kristovej Cirkvi - je krst. A teraz prichádza čas, keď sa prosby v liturgii osobitne venujú tým, ktorí sa pripravujú prijať túto sviatosť - katechumenom.

Kňaz alebo diakon prednáša prosby: „Ohlásení čakatelia na krst, modlite sa k Pánovi. Veriaci, modlime sa za tých, čo sa pripravujú na krst, nech sa Pán nad nimi zmiluje. Nech ich vyučí v slove pravdy. Nech im otvorí evanjelium spravodlivosti. Nech ich pripoji k svojej svätej, všeobecnej a apoštolskej cirkvi. Spas ich, zmiluj sa nad nimi, ujmi sa ich a zachovaj ich, Bože, svojou milosťou.“ Cirkev ústami zúčastnených oblieka do svojich modlitieb tých, ktorí sa rozhodli byť naštepení na Pravý Vinič. Časť kňazskej tichej modlitby za katechumenov znie: „Pozri na svojich ohlásených služobníkov, ktorí sa skláňajú pred tebou, a v čase milosti ich urob hodnými kúpeľa znovuzrodenia, odpustenia hriechov a rúcha neporušiteľnosti. Pripoj ich

k svojej svätej, všeobecnej, apoštolskej cirkvi a pripočítaj ich k svojmu vyvolanému stádu...“

Tajomstvo zaodeté závojom

Záleží však na miestnej tradícii a podmienkach, či sa táto ekténia berie. Ak áno, nasledujúca ekténia - za verných/veriacich sa môže (podľa rozhodnutia kňaza) začať výzvou kňaza/diakona ku katechumenom, aby opustili chrám: „Čakatelia ohlásení na krst, odíd'te! Ohlásení, odíd'te! Vy, ktorí ste ohlásení na krst, odíd'te! Nech tu neostane nikto z ohlásených a my veriaci, znova a znova modlime sa v pokoji k Pánovi.“

Týmto sa končí druhá časť východnej liturgie - liturgia katechumenov, liturgia slova. Cirkev tak svoj najvzácnejší poklad - tajomstvo Eucharistie - zaodieva závejom, do ktorého ešte nepokrstení nemôžu vojsť. To je určené len tým, ktorí sú Kristovi verní - aj z toho je názov liturgia verných.

Jozef Durkot, gréckokatolícky farár

...s odchádzajúcim pánom farárom Marekom Sabolom

Po troch rokoch opúšťa našu farnosť aj pán farár Marek Sabol. Vždy to bol skôr muž činu ako muž slov, a tak sa teda i s nami lúči len krátko.

1

Po 15 rokoch v dedinskej farnosti ste sa v roku 2019 presunuli do mesta. Aký rozdiel vidíte v dedinskej a mestskej pastorácii?

Na túto otázku neviem odpovedať, lebo v dedinskej farnosti (v pravom slova zmysle) som ešte nepôbil. Veľká Lehôtka je mestská časť.

2

Vaše pôsobenie v Prievidzi obmedzila pandémia covidu-19. Predsa len sa vám však podarilo pustiť do opravy fary, ktorá je už v dezolátnom stave. Čo sa vám za tento krátky čas podarilo obnoviť?

Stará múdrosť hovorí, že je lepšie raz vidieť ako stokrát počuť (čítať). Takže nech sa páči, môžete sa prísť pozrieť. V nedeľu 3. júla po detskej sv. omši by malo byť požehnanie pastoračného centra.

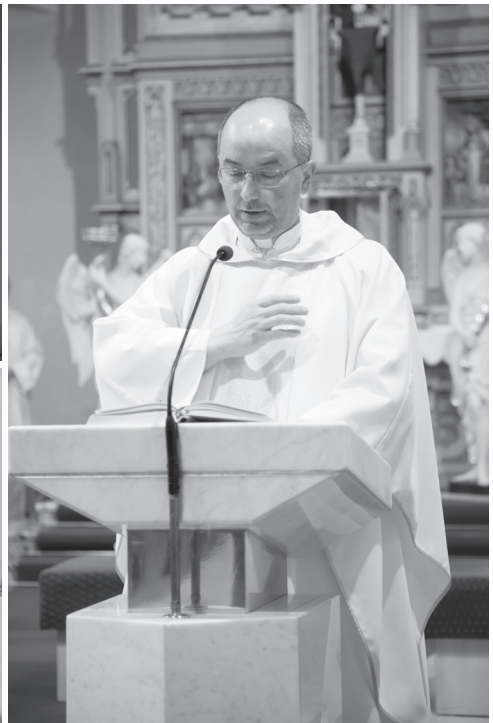
3

Čo by ste na rozlúčku chceli odkázať Prievidžanom na stránkach nášho farského časopisu?

To, čo nám stále hovorí Panna Mária: Robme pokánie a modlime sa!

Text: Petra Humajová

Foto: archív redakcie

Zo zápisov farskej kroniky - IV. časť

- **12. júla 1921** bol za prievidszského farára v deň 30. výročia primícií inštalovaný Anton Missuth.
- **5. júla 1924** bola odhalená na farskej budove pamätná tabuľa Andreja Truchlého-Sytnianskeho, prievidszského kaplána v rokoch 1870 - 1876, ktorý redigoval časopis Orol. Slávnostnými rečníkmi boli bojnícky prepošt Karol Medvecký, tajomník Matice Slovenskej Štefan Krčméry, škôldozorca Jozef Sivák a richtár František Roháč.
- **5. júla 1943** sa konala tradičná „Cyrilometodejská“ oslava. Svätú omšu pred Mestským domom slúžil kaplán Vojtech Zjara. Z balkóna kázal pápežský prelát Eugen Filkorn. Slávnosť bola ukončená hymnickou piesňou Bože, čos' ráčil slovenskému ľudu.
- **3. júla 1955** sa uskutočnila prvá zbierka na obnovu fasád farského a mariánskeho kostola, ktorá činila 6 432 Kčs.
- **11. júla 1956** Krajský národný výbor zoštátnil pozemky a dom na námestí rádu sestier Dcér Božskej lásky. Týmto prestali byť majetkom rímsko-katolíckej cirkvi v Prievidzi.
- **15. júla 1964** zomrel Michal Vozár, ktorý dlhé roky pôsobil v prievidszkej farnosti ako kaplán, neskôr ako správca fary.
- **V júli 1969** odišli z Prievidze kaplán Štefan Koprda aj správca kostola piaristov Štefan Dobrovodský, na ktorého miesto nastúpil piarista Milan Prístupný.
- **V júli 1977** sa začala oprava vonkajšej fasády mariánskeho kostola. Opravu realizoval Peter Petráš z Necpál so skupinou murárov.
- **V júli 1980** bol namiesto doterajšieho správcu farnosti Jozefa Klimana ustanovený Jozef Hromada.
- **28. júla 1991** bola ukončená výmalba celého farského kostola.
- **Od 1. júla 1992** štát uznáva za platné uzavretie manželstva cirkevným obradom. Civilný sobáš viac nebol povinný.
- **22. júla 1992** bola v rámci reštitúcie cirkevného majetku vrátená budova bývalého Katolíckeho kultúrneho domu.
- **1. júla 1994** bol za kaplána v prievidszkej farnosti menovaný namiesto Pavla Michaloviča Ondrej Šmidriak.
- **2. júla 1997** bol do úradu farára v novozriadenej farnosti Veľká Lehôtka uvedený Róbert Krajčík.
- **17. - 19. júla 1997** sa členovia ruženecového bratstva pod vedením Jána Málika zúčastnili na duchovnej obnove, ktorú viedli pátri dominikáni. Celkový počet aktívnych ruží v tom čase bol 54.
- **27. júla 1997** mal vo farskom kostole primície František Huliak, benediktín, rodák z Necpál.
- **4. júla 1998** posvätil biskup Tomáš Galis súsošie sv. Cyrila a sv. Metoda v parku pred budovou Okresného úradu v Prievidzi.
- **1. júla 2002** bol za nového administrátora farnosti Prievidza-Zapotôčky namiesto Ondreja Ceba ustanovený Maroš Milo. Novým kaplánom farnosti Prievidza-mesto sa stal novokňaz Martin Dado.
- **Od 1. júla 2004** bol kaplán Marek Sabol menovaný za administrátora farnosti Veľká Lehôtka.
- **4. júla 2009** slúžil primičnú svätú omšu Marcel Puvák vo farskom kostole za účasti TV Noe a 5. júla 2009 slávil primičnú svätú omšu v tom istom kostole Bohumil Svítok.
- **1. júla 2013** bol prievidszský farár a dekan Martin Dado menovaný za riaditeľa biskupského úradu. Novým farárom sa stal Vladimír Slovák.

Pavol Schmidt

Prievidzu som vnímal ako priestor, kde sa tvorí čosi hodnotné

Po dvadsiatich štyroch rokoch služby odchádza z Prievidze kňaz, ktorý v nej isto zanechal nezmazateľnú stopu. Piarista páter Ján Hríb bol známy najmä medzi deťmi, no jeho múdre rady či láskavé slová s obľubou vyhľadávali i tí skôr nardení. Štvrtstoročie jeho pôsobenia v našom meste a jeho spomienky naň sú už cenným materiálom i pre budúcich historikov. Mnohým ľuďom sa pri ňom oživia spomienky a mnohí sa dozvedia možno i to, čo doteraz ani nevedeli.

▪ Väčšina ľudí ťa v Prievidzi spoznala už ako kňaza; niektorí si ťa pamätajú ešte ako „brata Jána“, ktorý tu pôsobil v rokoch 1995 - 1996; ale len málokto tuší, že ty si do Prievidze chodieval aj predtým. Pri akej príležitosti?

Moje prvé skúsenosti s Prievidzou siahajú do počiatkov môjho pôsobenia v reholi, do roku 1991. V tom čase som mal za sebou noviciát a bol som v prvom ročníku teológie. Ešte sme nemali vrátený náš kláštor v Nitre. Ako piaristickí klerici sme bývali v Dolnom Dubovom a teológiu sme študovali v seminári Banskobystrickej diecézy, ktorý sídlil na hrade v Slovenskej Ľupči. Potrebovali sme sa teda každý týždeň dostať z Dolného Dubového pri Trnave do Slovenskej Ľupče a späť, čo bola prostriedkami verejnej dopravy celkom komplikovaná cesta. Prievidza sa stala takou našou „prestupnou stanicou“.

V nedeľu sme zvykli cestovať z Dolného Dubového do Trnavy a odtiaľ do Prievidze, kam sme dorazili vo večerných hodinách. Prespali sme tu a na druhý deň ráno sme pokračovali do Slovenskej Ľupče. Počas skúškového obdobia, aby sme nemuseli stále chodiť tam a späť, sme v Prievidzi niekedy strávili aj mesiac. Boli sme vtedy dvaja Bohoslovci, ktorí tu takto prebývali. V tých časoch bol prievidzský kláštor v podstate opustenou budovou po obchodnej akadémii. V jednej časti sídlilo múzeum a ešte tu bolo, samozrejme, naše piaristické kolégium, ale inak nič. Škola zatiaľ neexistovala. Začínali sa tvoriť prvé

spoločenstvá mladých, páter Ján Lichtner pomaličky rozbiehal detské sv. omše - a ja som aj prostredníctvom toho „načítaval“, čo to tá Prievidza vlastne je. (Úsmev.)

▪ V roku 1995 si sem ešte ako študent prišiel na ročnú stáž. Čomu si sa venoval?

Keď som sem po štvrtom ročníku teológie prišiel, Prievidzu som už viac-menej poznal - aj z toho priestorového hľadiska, aj z hľadiska zloženia pátrov, ktorí tu pôsobili. Páter Ján Lichtner v roku 1993 otvoril piaristickú základnú školu, detské sv. omše tiež bežali naplno, takže ja som to vnímal ako priestor, kde sa tvorí niečo hodnotné a pekné a veľmi ma to oslovovalo. Tešil som sa, že to uvidím v priamom prenose a budem mať na tom aj určitú účasť. Náboženstvo som vtedy ešte neučil, nemal som na to požadované vzdelanie. Zúčastňoval som sa však na mimovyučovacom živote školy, v tých časoch ešte skôr miniškoličky. Plne funkčný bol iba prvý stupeň, kde bolo osem tried. V škole učilo

dvanásť učiteľov, bolo tam pár pani upratovačiek... A to bolo všetko.

Robil som, čo bolo potrebné. Prenášal som veci, pracoval som s deťmi v mimoškolskom čase, nacvičovali sme programy, organizovali sme detské popoludnia Deti deťom... Ale hlavne som bol pozorovateľom všetkého, čo sa s deťmi a pre deti dá robiť. Páter Ján Lichtner bol v tomto veľmi tvorivý, a tak som v ňom mal v tomto zmysle veľmi dobrého učiteľa.

▪ **Už rok pred vysviackou boli tvoje kroky nasmerované do Trenčína, kde si sa v lete 1998 aj naozaj ocitol. Ako si sa napokon predsa len dostal do Prievidze?** Po roku v Prievidzi som sa vrátil späť do Nitry doštudovať dva ročníky teológie. Mal som tu aj večné sľuby a vysviacku a mojím miestom určenia sa stal Trenčín, kam som od júla 1998 nastúpil. Strávil som tam dva mesiace počas letných prázdnin.

Lenže potom nastala v Prievidzi komplikovaná situácia. Páter Alojz Orlický musel odísť do Nitry za magistra novicov, páter Ján Lichtner už v Prievidzi nepôsobil a páter Pavol Kollár tam zostal v podstate sám. Prišiel k nemu iba môj spolužiak, novokňaz páter Vojtech Dávid. Aj tak však boli stále len dvaja a my sme v Trenčíne boli štyria. Páter provinciál mi teda ponúkol možnosť ísť do Prievidze a ja som ju veľmi rád prijal. Už som skúsenosť s Prievidzou z tej ročnej sťaže mal, mal som z toho veľmi dobrý pocit a tešil som sa na to, že budem môcť pôsobiť práve v tej škole, ktorú rozbiehal páter Ján Lichtner. Ale na druhej strane som tiež pociťoval bázeň, pretože nastúpiť niekam práve po pátrovi Jánovi nebolo vôbec ľahké. Hlavne kvôli mojej mylnej predstave, že ho tu mám nejakým spôsobom nahradiť.

▪ **Myslím si, že štafetu po ňom si prevzal veľmi úspešne... Ako to v tých časoch vyzeralo v škole?**

Keď som sem v roku 1998 prišiel, základná škola mala otvorených prvých sedem ročníkov a fungovali tiež tri triedy osemročného gymnázia príma, sekunda a terciá.

Stále však nebola plnoorganizovaná a postupne sa rozvíjala. Na základe reštitučného zákona o vrátení majetku majiteľom, v našom prípade cirkvi, tu ešte desať rokov (čiže do roku 2001) mohlo sídlieť aj múzeum, preto ten rozvoj nebol až taký plynulý. Museli sme tak trochu zápasiť aj s priestormi a všeličo kombinovať, aby sa naše plány dali zrealizovať.

Postupne sa otvorili všetky ročníky základnej školy, osemročného gymnázia, pribudlo nám štvorročné gymnázium, neskôr aj stredná odborná škola a na záver materská škola. Ale to bol dlhoročný vývoj, počas ktorého sme stále bojovali aj s priestorovými problémami, aj s tým, že sme nemali telocvičňu a museli sme chodiť cvičiť kade-kde... Tie začiatky boli ťažké a najmä naši prví žiaci to vôbec nemali jednoduché, neštudovali v adekvátnych materiálnych podmienkach... Ale malo to svoje čaro. Keď sa začína niečo nové, nikdy to nie je ideálne. No ak máme pred sebou jasnú víziu, cieľ, tak to nachádzanie ciest k nemu je vždy zaujímavé.

▪ **Čo dnes vo vašej škole považujete za najdôležitejšie? Čo by si mala zachovať i pre budúcnosť?**

Sv. Jozef Kalazanský, zakladateľ našej rehole, bol vždy otvoreným človekom, ktorý dokázal do našich škôl prijať kohokoľvek, kto mal o to záujem. Takže toto by som si prijal, aby tá otvorenosť našej školy voči komukoľvek zostala zachovaná. Zároveň však do našej spoločnosti prichádzajú rôzne vplyvy, ktoré sa ju pokúšajú meniť nie vždy pozitívnym smerom. Preto by som si tiež prijal, aby naša škola nikdy nestratila svoju identitu viery, aby v nej zostala pevne zakotvená, ale aby ju zároveň dokázala odovzdať aj ďalej - samozrejme, aj spolu s nádejou a láskou. Možno je to ťažké skĺbiť, ale myslím si, že je to možné.

▪ **V pastorácii si sa najskôr venoval všetkým skupinám žiakov a študentov, no postupne si sa vyprofiloval ako kňaz pôsobiaci medzi tými najmenšími. Čo ťa k tomu viedlo?**

V prvom rade to bol môj prirodzený záujem o prácu s tými najmenšími. Ako člen rehole som bol od začiatku otvorený pre akúkoľvek prácu a službu a robil som, čo bolo potrebné. Boli obdobia, keď som učil maličkých prváčikov a zároveň maturantov. Ale postupom času sa situácia menila a bolo nám umožnené profilovať sa každému v tom, čo mu bolo blízke, v čom cíti určitý dar a talent. Túto možnosť som veľmi rád využil a chytil som sa práce s najmenšími. Som vďačný aj za obdobie, keď som mohol spoznávať tých starších žiakov, no prirodzené bolo pre mňa venovať sa skôr malým deťom. A to je dar. Ten si človek nemôže nejakým spôsobom vymyslieť alebo si povedať, že tento dar budem mať, lebo ho chcem. Môže ho akurát tak zveladiť. Ja som ho od Pána Boha do vienk dostal a som rád, že som ho napokon mohol rozvinúť práve v rámci mojej služby v Prievidzi.

▪ **Čo je pri práci s deťmi najt'ažšie? A čo najkrajšie?**

Vzhľadom na to, že človek nemladne, ale starne, tak to, čo mi kedysi až tak neprekážalo, si už dnes tak viac uvedomujem. A to je práve skutočnosť, že deti oplývajú veľkou dávkou energie a už za nimi nestačím. Musím byť teda veľmi trpezlivý, pretože to pre mňa nie je až také prirodzené ako kedysi. Samozrejme, náročné je aj to

riešenie problémov pri výchove... Ale „stíhať“ za deťmi sa mi momentálne zdá byť ešte náročnejšie.

A čo je najkrajšie? To je jednoznačne tá detská otvorenosť, úprimnosť, čistota. Že deti povedia čokoľvek komukoľvek, hoci to ani nie je vždy práve najvhodnejšie... Ale ja si to veľmi vážim, že ony človeku povedia väčšinou pravdu, pretože ešte nie sú nastavené do kalkulácie toho, čo je a čo nie je výhodné, ako sme často nastavení my dospelí; ony takto ešte neuvažujú. A práve s týmto sa u nich dá veľmi pekne pracovať.

▪ **V Prievidzi si prežil i pandemické roky, na ktoré sa bude asi dlho spomínať... V čom boli pre teba výnimočné?**

Pandemické roky boli pre všetkých veľkou výzvou. Nikto nevedel, ako sa situácia vyvinie a ako sa skončí, takže každý sa na ňu pozeral zo svojho uhla pohľadu. A ja som sa na to pozeral z uhla pohľadu kňaza slúžiacoho v rámci školy, ktorá bola zrazu obmedzená, zatvorená, potom čiastočne otvorená, vyučovalo sa cez internet, kostoly boli tiež zatvorené... Zo začiatku to teda bolo také hľadanie, ako sa k tomu postaviť, aby človek mohol aj nejakým spôsobom slúžiť, aby nešiel do nejakého uzatvorenia a strachu z toho, čo bude, ale aby možno pochopil to, kam ho aj v tejto situácii Boh smeruje a v čom by mohol byť užitočný.

*S deťmi na školskom výlete
(jún 2021)*

*Brigáda na školskom dvore
(november 2021)*

Nežijeme na opustenom ostrove, sme spoločnosť a myslím si, že Boh často pôsobí aj cez druhých ľudí. A keď ich človek počúva, často v tom, čo hovoria, môže načítať aj takú Božiu výzvu. A tak aj mne naši bývalí študenti, ktorí s nami spolupracujú, začali hovoriť o streamovaní sv. omši pre deti. Zo začiatku som si to vôbec nevedel predstaviť, ale postupne sa z toho vytvoril pomerne veľký projekt, ktorý sledovalo veľa ľudí. Sám som bol prekvapený z toho, aké ovocie to prinieslo. Ale bola to taká spoločná práca. Nebolo to len o mne, ale aj o ďalších ľuďoch, ktorí celý tento projekt dopĺňali iným, im vlastným spôsobom, aby mohol fungovať. A zároveň to bola taká veľká výzva robiť niečo inak, nanovo, využitím iných prostriedkov. A to sa mi istým spôsobom aj páčilo, hoci to bolo dost' ťažké a namáhavé. Ale to k službe patrí.

▪ **Nedávno si získal ocenenie Prievidzský anjel nielen za svoju dlhoročnú pedagogickú činnosť, ale i za vysielanie týchto online detských sv. omší a šírenie nádeje v časoch koronakrízy. Aké si mal pocity pri jeho preberaní?**

Cítil som sa tak zaujímavo. Spolu so mnou získalo toto ocenenie veľa hodnotných ľudí, ktorí sa aktivizujú v rôznych charitatívnych, sociálnych, športových, kultúrnych či vzdelávacích oblastiach... Ja som to bral skôr tak, že keď niekto odchádza,

treba sa s ním v dobrom rozlúčiť, že asi preto mi tá cena bola udelená. (Smiech.) Ale áno, mojim poslaním je hlavne tá práca s deťmi, ktorú som možno robil aj trochu iným spôsobom. A že som popri tom spropagoval aj Prievidzu - lebo o Prievidzi sa počas streamovania sv. omši naozaj začalo dost' hovoriť, a to nielen na Slovensku, ale i v zahraničí -, to bol len taký vedľajší produkt, s ktorým som nepočítal. A ved' to je aj pekné, že človek ide do služby s nejakým hlavným cieľom a odrazu zistí, že ved' aj toto sa ešte vďaka tomu podarilo, aj tu sme dobre zasiali... Keď je služba takáto otvorená, aj jej ovocie môže byť omnoho bohatšie.

▪ **V Nitre ťa čakajú nové výzvy. Čo bude tvojou hlavnou úlohou?**

Asi hlavne prežiť. (Smiech.) V prvom rade odchádzam do Nitry na podnet predstaveneho, ktorý ma povolal do služby magistra študentov. Naši klerici, bohoslovci, ktorí sa pripravujú na kňazstvo v rámci rehole, bývajú v našom kláštore v Nitre a formujú sa v ňom. Páter Alojz, ktorý bol doteraz za túto formáciu zodpovedný, má už vyšší vek a bolo potrebné ho vymeniť, na čo pri poslednej návšteve apeloval už aj páter generál. A na túto úlohu som bol určený ja. To je teda prvá dôležitá vec, ktorú mám v Nitre zvládnuť. Mám pred tým rešpekt, pretože som dvadsaťštyri rokov pracoval

Host' na detskej sv. omši na Zapotôčkoch (27. 2. 2022)

S učiteľským zborom na Kalazanskom fóre (25. 8. 2021)

s malými deťmi a teraz budem mať na starosti už trochu väčšie „deti“, v podstate už dospelé. Nebude ich toľko, nebudú si už možno vyžadovať až toľko starostlivosti, energie, nebude treba okolo nich toľko behať... (Smiech.) Ale aj také „veľké deti“ dokážu niekedy potrápiť. A to bude pre mňa výzva, že ako si s tým poradím. Nie som však na to sám, verím v silu spoločenstva, a keďže je nás tam viac, verím, že si všetci budeme pomáhať. Takže do Nitry idem hlavne preto.

Zároveň je tam tiež piaristická škola - základná škola, gymnázium... Takže aj tam budem čiastočne slúžiť a učiť v nej tých najmenších. Nie ale až toľko, koľko v Prievidzi. Uvedomil som si totiž, že tých dvadsaťštyri rokov v Prievidzi ma aj čosi stálo - nemyslím to v negatívnom zmysle, ale zároveň cítim, že roky mi pribúdajú a sily ubúdajú. Potrebujem teda svoje činnosti nejakým spôsobom revidovať a spomaliť. Nie že by som sa teraz chcel strániť ľudí a tváriť sa, že v Nitre neexistujem... Ale Pán Boh nám okrem našich talentov dal aj dar rozumu, ktorý mi hovorí, že to moje telo už nie je schopné toho, čo kedysi a že sa s ním musím naučiť narábať lepšie, lebo aj ono je Boží dar. Takže aj toto sa budem snažiť v Nitre lepšie rozpoznať, pretože v Prievidzi som to až tak nerozpoznával. Bol som mladý a nadšený pre službu a... (Smiech.) No a to telo mi už dalo najavo, že ak chceš ešte žiť a slúžiť, musíš hlavne prežiť a nejakým spôsobom tie veci vo svojom živote zrevidovať. Tu v Prievidzi som to už nedokázal. Možno práve pobyt v Nitre mi posluží na to, aby som sa naučil lepšie zaobchádzať so svojimi silami a zdravím.

▪ S Prievidžanmi sa v istom zmysle ľúčiš aj knihou *Ako pierko na hladine*, ktorá bola pôvodne pripravovaná pri príležitosti tvojho životného jubilea, no napokon sa stala bodkou za tvojím pôsobením v našom meste. Poukazuje na to, čo všetko milostiplné Pán v tvojom živote vykonal. Čo z toho si za tie roky u nás vážiš najviac?

Asi najmä to, že som vytrval v povolani kňaza, že som stále piarista. Je to veľká milosť a ja si to veľmi vážim. Nie je to však iba moja zásluha. Samozrejme, musel som sa k tej Božej milosti pridať a spolupracovať s ňou, ale určite tu aj po toľkých rokoch nie som zo svojich vlastných síl.

Tiež si veľmi vážim, že som toľké roky mohol pôsobiť práve v Prievidzi. Prievidza je moja prvá láska a ako sa hovorí, na prvú lásku sa nezabúda. Takže ona už navždy zostane v mojom srdci. A ved' možno sa do nej raz aj vrátim, nikde nie je napísané, ako to s mojím pôsobením bude ďalej.

Uvedomujem si tiež veľkú milosť toho, že som v rámci služby kňaza a piaristu mohol pracovať s deťmi a že som do tejto služby mohol nastúpiť po pátrovi Jánovi Lichtnerovi. Bola to pre mňa veľká česť, ísť v jeho šlapajach - samozrejme, trochu iným, takým „hríbovským“ spôsobom... Ale verím, že to bolo dobré. A teraz možno niekto pôjde ďalej v mojich šlapajach. Uvidíme, či sa na to ktosi nájde. (Smiech.) Ale nie, ved' každý sme iný. Dôležité je najmä sa neporovnávať.

▪ Akými slovami by si sa chcel s Prievidzou a Prievidžanmi na stránkach nášho farského časopisu rozlúčiť?

Často rozmýšľam nad názvom Prievidza a etymologický aspekt sa mi v tom spája i s tým geografickým. Prievidza je možno posledný bod, kde je ešte možné naraziť na hory a potom už smerom k Nitre, kam odchádzam, tie kopce pozvoľna klesajú a krajina sa viac otvára. Cez Prievidzu sa akoby dá pozerat' do diaľav, do otvoreného priestoru. No a ja by som prial Prievidžanom, aby boli nástrojmi, prostredníctvom ktorých sa do budúcnosti bude dať pozerat' s vierou a nádejou, aby pri pohľade na nich druhí uvideli hodnoty, ktoré môžu priniesť spoločnosti - a hlavne také ozajstné dobro.

Petra Humajová
Foto: archív pátra Jána

P. Ján Hríb, SchP (1972) - je členom Rehole piaristov na Slovensku. Vyše dvoch desaťročí (od roku 1998) pôsobil ako kňaz, rehoľník a učiteľ v Piaristickej spojenej škole Františka Hanáka v Prievidzi, kde sa venoval hlavne tým najmenším. Bol tiež pastoračne činný v piaristickom Kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi, v ktorom počas pandémie slúžil streamované sv. omše pre deti. Zároveň pre ne naspieval aj dva CD-albumy s detskými pesničkami. Od leta 2022 začína pôsobiť ako formátor budúcich piaristov v Kolégiu piaristov v Nitre.

Zakúsiť Božiu blízkosť je tá najväčšia útecha

„Tešte sa s Jeruzalemom, jasajte v ňom všetci, čo ho milujete, radujte sa s ním všetci, čo ste nad ním trúchlili. Sajte dosýta z prís jeho útechy a pite s rozkošou z prís jeho slávy. Lebo takto hovorí Pán: ‚Hľa, obrátim k nemu pokoj ako riekou, ako rozvodnený potok slávu národov. Budete sat’, v náručí vás budú nosiť a na kolenách láskat’. Ako keď niekoho utešuje matka, tak vás ja poteším; v Jeruzaleme nájdete útechu. Až to uvidíte, zaraduje sa vám srdce a vaše kosti oživnú ako svieža tráva. Pánova ruka sa ukáže na jeho služobníkoch.‘“ (Iz 66, 10 - 14c)

Poexilová doba bola plná tak radosti z návratu, ako aj smútku z nenaplnených očakávaní, plná práce na obnove národného a náboženského života ako aj beznádeje z neustálych nezdarov. Sen niekoľkých generácií Izraela sa splnil - vrátili sa z cudzej zeme, ale doma bolo všetko zničené - nielen stavby, ale aj vzťahy, náboženský aj sociálny život.

Oproti životu v Babylone bolo všetko úbohejšie, menej vznešené, menej kultúrne. Spomienky na starý Jeruzalem v porovnaní so súčasťou realitou vyvolávali skôr smútok z navždy stratenej zlatej minulosti než inšpiráciu pre budovanie lepšej budúcnosti. Obnoviť budovu chrámu sa síce ukázalo ako ťažké, ale predsa oveľa ľahšie ako obnoviť vieru, mravnosť, zbožnosť. Prorok chce do tejto situácie priniesť povzbudenie a útechu.

Nádej

Prorok má pred svojím duchovným zrakom obnovený Jeruzalem. Jeruzalem ako symbol celého národa tvorí centrum záujmu celej knihy Izaiáš. Tretí Izaiáš však vidí nie to zničené a v jeho dobe ťažko sa obnovujúce mesto, ale vníma ho z eschatologickej perspektívy, teda vníma ho ako duchovný symbol mesiášskych čias. Jeruzalem sám osebe je v prvom rade symbolom celého národa, ale v spoje-

ní s chrámom, ktorý je jeho duchovným stredom, je symbolom samého Boha, ktorý prebýva uprostred Izraela a deti Izraela sa k nemu môžu obracať, ako sa deti obracajú na svoju matku vo všetkých svojich potrebách. Boh sa od nich pre ich hriechy načas vzdialil, ale opäť k nim obrátil svoju milosrdnú tvár a poskytuje Izraelitom útechu a pokoj.

Hoci je teda toho veľa, čo je v prítomnosti národa skôr k plaču, predsa je možné vo viere v Božiu lásku a starostlivosť sa radosť, lebo raz sa k Izraelu opäť vráti „sláva národov“. Dôvodom na radosť v prítomnosti je teda nádej na úžasnú budúcnosť.

Bez falošných ilúzií

Budúcnosť Izraela nie je opisovaná príliš konkrétne (tak ako je to v prorockých knihách bežné), nie je viazaná na konkrétne budúce historické udalosti, ide len o obrazy obsahujúce prísľuby skvelej budúcnosti, ktorú na konci čias Izraelu zaistí sám Boh. Nádej na budúcu spásu sa však opiera nie o nejaké falošné ilúzie, ale o konkrétne spásonosné činy Boha v prospech Izraela. Tak ako Jahve zachránil Izraelitov - bez ich vlastného pričinenia - z babilonského zajatia, tak obnoví Jeruzalem a dá mu večnú budúcnosť.

Obraz Boha (v symbole Jeruzalema ale v spojení s chrámom ako jeho centrom) ako matky, ktorá kojí dieťa, je jeden z najkrajších obrazov Starého zákona, ktorý rozbíja predsudky o tom, že Boh Starého zákona je tvrdý, neznášateľný a nemilosrdný.

Jeruzalem je v hebrejčine ženského rodu. Súvisí to so starovekým presvedčením, že každé mesto je považované za „matku svojich obyvateľov“. Prorok pripomína, že tak ako táto matka kedysi trúchlila nad svojimi deťmi, odvedenými do zajatia, tak teraz pre ňu nastal čas radosti z návratu jej detí.

Vernosť

Budúcnosť navrátilcov zo zajatia do vlasti teda nie je bezútešná, zúfalá, práve naopak, je plná dobrých vyhládok do budú-

nosti, lebo stojí nie na ľudských falošných nádejach a spoliehaní sa na ľudské sily, ale na Božej láske, vernosti a moci, ktorá sa v dejinách Izraela už toľkokrát osvedčila ako najspolahlivejšia záchrana pred nepriateľmi a základ prosperity národa. Prorok teda nepriamo vyzýva k vernosti Bohu a jeho zmluve s ľudom, ako aj k účasti na pravom kulte v obnovenom chráme, lebo obnova Jeruzalema stojí na vernosti Bohu. Text dnešného prvého čítania bol vybratý (zdá sa) pre jeho voľný myšlienkový súvis s evanjeliom, ktoré hovorí o rozoslaní 72 Kristových učeníkov. Počet 72 (v niektorých prekladoch 70) je v Biblii obrazom národov celého sveta. Proroci totiž hlásali univerzalizmus spásy, teda že na budúcom slávnom osude Izraela budú mať podiel všetky národy sveta. To sa uskutočnilo už aj vznikom Cirkvi, ktorá je novým, hoci ešte stále iba pozemským Jeruzalemom, ktorý však na rozdiel od starého Jeruzalema začleňuje všetky národy sveta.

Útecha

Keď sa človeku nedarí, najviac to s ním prežívajú tí, ktorí ho majú radi. Okolnosti dnešného čítania z poslednej kapitoly Knihy proroka Izaiáša sú podobné. Jeruzalem je pre Izraelitov dôležité mesto a tí, ktorí ho milujú, trúchlia. Prežívajú smútok, lebo babilonské zajatie sa síce skončilo, ľud sa vrátil do svojej krajiny, ale mesto a chrám nie sú obnovené. Mnohí sú sklamaní a unavení.

Akú hodnotu má v takýchto situáciách slovo útechy? Objektívne zdanlivo žiadnu, ale subjektívne veľmi veľkú. Tritolizaiáš ponúka slovo útechy. „Tešte sa, jasajte, radujte sa!“ vyzýva. Ako sa dá zistiť, či to nie je len ďalšie falošné mámenie? Utešiteľom nebude človek, ale samotný Boh. V hre je odteraz Božia dôveryhodnosť. „Pánova ruka sa ukáže na jeho služobníkoch.“ Boh zasiahne a daruje mestu pokoj ako rieku a slávu národov ako rozvodnený potok. Obyvatelia Jeruzalema zakúsia ohlásenú Božiu útechu.

Starostlivosť bez slov

Máme tu jedinečný obraz materinskej Božej starostlivosti. Je to starostlivosť bez mnohých slov, ale so silnou prítomnosťou. Zakúsiť Božiu blízkosť je tá najväčšia útecha. Ježiš na kríži zobral na seba každé oddelenie od Boha, ktoré v ľuďoch spôsobil hriech. Prežil opustenosť (porov. Mk 15,34), aby bola takto prekonaná. A nám sa „zaradovalo srdce a naše kosti oživil ako svieža tráva“.

Starí kazatelia hovorievali, že najťažšie sa káže o troch veciach: o láske, o radosť a o hriechu. O láske preto, lebo v nej treba dať príklad a ťažko je ju odporúčať slovami. Radosť je zasa čosi tak krásne, že ju treba prežiť a slovami ju iba ťažko vyjadriť. O hriechu je preto ťažké kázať, lebo je temný a ťažko naň nájsť slová.

Ježiš nás napriek tomu nabáda k radosť. Apoštolom jasne hovorí: „Neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi.“ A o radosť hovorí aj prorok Izaiáš: „Tešte sa s Jeruzalemom a plesajte v ňom všetci, čo ho milujete, radujte sa s ním všetci, čo ste nad ním trúchlili. Sajte dosýta z prís jeho útechy a pite s rozkošou z prís jeho slávy.“

Teraz môžeme citovať starých kazateľov, že radosť treba prežívať, a nie o nej hovoriť, lenže radosť z Božieho slova, ktoré sme počuli, hovorí jasnou rečou. Radosť, ktorú nám dáva Boh, je skutočná, a nie sú to iba prázdne slová. Radosť, o ktorej hovorí Izaiáš, týkala sa Židov, ktorí žili v časoch, keď dosiahli slobodu a vyšli zo zajatia. Radosť, o ktorej hovorí Ježiš, je akoby jeho pochvalou 72 učeníkov za to, že mali odvahu o ňom svedčiť. A keďže u Boha máme všetko dobre uložené, spomína aj odmenu za ich odvahu - ich mená sú zapísané v nebi.

Skryté pramene radosť

Netýkajú sa však tieto Ježišove slová aj nás? Nás, ktorí bývame často smutní, nariekame kvôli denným starostiam, krížom

a nepríjemnostiam? Radi konštatujeme: „Druhému sa to povie - raduj sa, ale keby mal tak moje starosti?“ Každý z nás totiž žije v tom, že prežíva určité nešťastie, že všetkého má už vyše hlavy, pričom ten druhý človek je v pohode, a preto nás nikdy nepochopí, a tak najprv je potrebné zbaviť sa všetkých trápení a krížov, a až potom nadobudneme radosť, ktorú dokážeme šíriť aj okolo seba.

Lenže, keď Boh hovorí o radosť, my musíme veriť, že nám ju naozaj chce dať a vložil nám ju do duše. Preto máme objavovať v sebe skryté sily a pramene radosť, vyjsť z nedôvery a pochopiť, že radosť je možná aj vtedy, keď znášame kríže a aj keď nás v živote stretávajú nepríjemnosti. Ved' aj v súzeniach, starostiach, trápeniach môžeme slúžiť Bohu - a to je dôvod na radosť.

Text: Miroslav Turanský
Foto: Mária Melicherčíková

Bibliografia:

Myšlienky z homílií farára Jána Adamusa;
Komentáre k Starému zákonu

Zažili ste útechu od Boha? Ako?

Martina (34): „Keď sme spontánne potratili už druhé bábätko po sebe, v zúfalstve som sa modlila. Potom mi zrak padol na xylofón, na ktorom bolo napísané Victory (angl. víťazstvo). Vedela som, že Pán mi chce cez to ukázať, že moje bábätká už dosiahli víťazstvo v nebi. Veľmi mi to pomohlo.“

Tereza (34): „Keď som unavená, smutná, idem do Božej prírody, pozerám sa dookola na tú krásu, počúvam šum stromov, vtákov. To ma vždy veľmi povzbudí, uteší.“

Sofia (36): „Božiu útechu zažívam v pocite Božieho objatia a vo vedomí jeho prítomnosti.“

Miroslav (33): „Jasné. Zažil som a zažívam ju vždy, keď po náročnom uvažovaní nad problémom prichádza skrze Božiu milosť múdrosť a riešenie.“

Martin (29): „Áno, verím, že to bola útecha v mnohých situáciách. Napríklad, keď mi bolo veľmi smutno alebo som bol v ťažkej situácii a pomodlil som sa, dostal som prúd pozitívnych myšlienok, ktoré neviem, kde sa nabrali, keďže mne bolo naozaj zle. Alebo keď som urobil niečo zlé, spáchal som hriech a uvedomil som si to, začal som ľutovať a hneď mi bolo lepšie. A keď som sa na Boha obrátil s nejakou otázkou, ktorá ma trápila, napr. nejaká morálna, nejaký fakt viery, niečo zo Svätého písma alebo mi nebolo niečo jasné, prečo to tak Pán urobil, chce mať, atď., vždy mi poslal odpoveď, útechu. Či už to bolo vo forme iného človeka, článku, videa, pesničky alebo mojej vlastnej myšlienky (ale až po nejakej dobe).“

Tomáš (38): „Nie je útechou každé ráno, keď vstanem a v tichu ho čakám, odovzdávam mu deň, ktorý je predo mnou? Keď naňho volám počas dňa, pýtam si jeho Duchu, každý jeden krok, pozdvihnutie z každého pádu a zlyhania, slnko... všade zažívame jeho útechu.“

Dominika (33): „Božiu útechu som pocítila pri jednom z najdôležitejších rozhodnutí v mojom živote. Mala som 25 rokov, keď som si uvedomila, že to môj chlapec nemyslí po 4 rokoch chodenia vážne. 25 rokov bol pre mňa od rannej mladosti pomyselný limitný vek na založenie rodiny. Bola som bezradná, veľmi som sa bála, či ešte stretnem niekoho iného, lepšieho. Vidina rodiny sa mi zdala byť v tej chvíli úplne v nedohľadne. Všetko som to riešila s Bohom, povedala som mu, že sa toho vzťahu budem vedieť pustiť, iba ak ma on zachytí, keď budem padat'. A veruže ma chytil a niesol a odniesol za krátky čas až k môjmu najlepšiemu manželovi na svete, s ktorým máme už 2 detičky. A aby bolo Božie dielo kompletné, aj ten chlapec sa po našom rozchode obrátil a upratil si veci v živote.“

Elizabet (72): „Keď som bola mladá, mali sme v manželstve krízu. Všetko som to odovzdala Pánu Bohu a povedala som mu, že už ďalej nevládzem. Okamžite sa mi uľavilo. Som mu za to vd'ačná celý život.“

Anička (65): „Keď mi zomieral syn, cítila som, že visí na kríži pri Pánovi Ježišovi. Dobrý Ježiš ho neopustil ani vtedy, keď trpel.“

Tonka (70): „Aj keď si to neuvedomujem, útecha v každodennom živote prichádza od Boha. Drží ma každý deň. Jeho láska a požehnanie plynie neustále. Úplne mu dôverujem.“

Agnesa (74): „Keď poviem pri modlitbách: ‚Ježišu dôverujem ti! Ježišu, celkom sa ti odovzdávam, prosím postaraj sa o všetko.‘ Útechu od Ježiša dostávam vždy, keď Bohu dôverujem. Dôvera robí zázraky.“

Anna-Mária (38): „Áno. Po mojom obrátení žijem v neustálej Božej úteche, ktorú prežívam a uvedomujem si to. A som za to vd'ačná Stvoriteľovi.“

„I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.“ (Žalm 23,4)

Pripravili: Elena Cagánová a Anka Gálová

Hľadanie útechy

Človek v dnešnej dobe hľadá útechu vo všetkom možnom. Vo vzťahu, v káve, v uplatnení. Prečo je to vlastne tak? Prečo máme túto potrebu? Názor, že je za tým naše sebestvo, je plytký. Takisto názor, že dnes už nevieme, čo od dobroty. Pretože dobrota nie je hmotný blahobyť, dobrota je niečo, čo človek dostane alebo nedostane na začiatku života.

Čo môže byť tou „dobrotou“? Kvalitné plienky, súkromné jasle či „nastajlované“ šatôčky, ktoré ladia s kočiariikom? Kiežby to bolo tak! Možno by na svete bolo o 90 % viac šťastnejších ľudí. Nanešťastie to, či budeme celý život niekde hľadať útechu, alebo nie, ovplyvňuje faktor, ktorý sa nedá kúpiť.

Pre tých, ktorí už čítali iné moje články nepoviem nič nové. Ale fakty sa jedno-ducho nemenia. Preto môžem len opakovat': Či sa budeš cítiť v živote šťastný, alebo nie, závisí od toho, ako ťa prijali rodičia.

Byť matkou

Dnes sa veľmi kritizuje fakt, že niektorí ľudia si vyberú možnosť nemať deti. Žiaľ, mať deti automaticky, ako to bolo v minulosti, lebo si skončila strednú školu a je čas sa vydať, nikomu na šťastí nepridalo. Ani matkám, ktoré boli matkami len telesne, nie však psychicky; ani deťom, ktoré matkinu nepripravenosť na túto úlohu cítili a prežívali na vlastnej koži každý deň.

Byť matkou je tou najnáročnejšou úlohou na svete. A predsa stále neexistuje škola matky. Nebolo by lepšie namiesto kritizovania ľudí, ktorí vyhlásia, že sa na túto úlohu necítia, zorganizovať Prípravu na materstvo? (A keď už sme pri príprave, sme si takí istí, že Príprava na manželstvo mladých ľudí na manželstvo ozaj pripraví? Nebolo by užitočnejšie zaujímať sa o ľudí celý čas a dopriať im stálu podporu v podobe kurzov a poradenstva pri každej farnosti? Máme tak vybudovanú štruktúru, cirkev je v každej dedine... Na čo ju ale využívame?)

Pocit, že nie som milovaný

Za hľadaním útechy je permanentné utrpenie, permanentný pocit, že nie som milovaný. Človek si to ani neuvedomuje. Je to tak zariadené: potlačíme neakceptovateľné pocity, aby sme mohli žiť. Žiaľ, taký stav vedie skôr k živoreniu ako k žitiu.

Keď človek vstúpi do terapie, myslí si, že sa mu hneď ulaví. Je to však presne naopak, lebo v terapii musíš nechať, aby všetko to nepríjemné, čo potláčaš, vyšlo na povrch. Je to desivé, ale pritom pravda je taká, že všetko, čoho sa tak veľmi obávame, sme už niekedy prežili. Teda - nezabije nás to. A o to ide.

Mgr. Zuzana Liptáková

O.Z. Lepšie ja - poradenstvo, semináre, kurzy

Foto: Silvia Kobelová

Vznešenosť prítomnej chvíle

Ak sa chceme zdokonaľiť v modlitbe, potrebujeme objaviť a vyzdvihnúť hodnotu prítomnej chvíle. Veriaci človek nežije minulosť, a ak sa do nej vracia, tak jedine ako do skladu, v ktorom je nahromadená skúsenosť potrebná k správne mu využitiu prítomnej chvíle. Nežije tiež budúcnosť, pretože tá mu nepatrí. Veriaci človek žije prítomnú chvíľu. Je to dokonalá milosť prítomnosti Boha.

Moja modlitba spočíva v nadviazaní kontaktu s Bohom v prítomnosti. To je ako mobil, vďaka ktorému sa kontaktujem s Bohom. On ma dokonale pozná a Jemu aj patrí odpoveď. Ak je to pre mňa nutne potrebné, tak odpovedá ihneď, a to v konkrétnej situácii, v ktorej sa nachádzam.

Vzdávanie vďaky

Boh odo mňa očakáva spoluprácu. Zo začiatku podáva inštrukcie, a potom čaká na samostatnosť v rozhodovaní. Čaká na také rozhodnutia, ktoré sú v harmónii s múdrosťou, ktorej sa naučíme vďaka blízke mu kontaktu s Bohom.

Dá sa hovoriť o kontakte vzdávania vďaky, keď prítomná chvíľa spočíva na prežití krásy, dobra, pravdy, pokoja, spravodlivosti. Je to kontakt dôvery, keď vykonáme ťažké rozhodnutia. Inokedy je to kontakt piesne lásky, keď stretávame človeka, ktorý je nám blízky. Je to kontakt hľadania opory, keď na naše ramená dopadajú bolestné skúsenosti.

Boh je lepším špecialistom na život ako my. On pozná odpovede na otázky minulosti, prítomnosti i budúcnosti.

Umenie vnímať

Dôležitým rozmerom modlitby prítomnej chvíle je umenie vnímať znaky Boha, ktoré sa skrývajú v udalostiach každého dňa. Boh k nám skutočne hovorí cez ne. Jedni ich vedia vnímať a pomáhajú im v udržiavaní kontaktu s Bohom, iní nič nepočujú a nič nevidia. Sú ako zatemnení a hluchí; zareagujú jedine na zásah blesku. Ale to je málo. Boh nechce hovoriť pomocou bleskov, chce hovoriť rozhodne a priamo. Aj keď cez menšie udalosti.

Umenie vnímať reč Boha v udalostiach a rôznych situáciách, v akých sa nachádzame, pomáha v plnení Božej vôle. On priebežne označuje svoju vôľu cez situácie, do ktorých nás stavia. Očakáva však spoluprácu z našej strany. Očakáva naše kráčajenie po Jeho ceste. Pričom si treba dať pozor aj na to, že nie všetky udalosti sú Božou vôľou.

Umenie bleskovo postrehnúť, čo je Božia vôľa v udalosti ako aj zverených úlohách, ktoré v mene poslušnosti Bohu máme vykonať, vo veľkej miere závisí od umenia, či dokážeme žiť prítomnú chvíľu, i od nadviazania kontaktu s Bohom.

Text: Pavol Škovránek, kaplán

Foto: Mária Melicherčíková

Útecha od Boha mu zachránila život

Michael Patrick Kelly, známy ako Paddy Kelly z írskej rodinnej kapely The Kelly Family, prežil na vrchole svojej kariéry mocný zásah. Skúsenosť s Božou útechou ho vtedy zachránila pred životným pádom.

„Bol som členom hudobnej rodiny, ktorá dosiahla najväčší úspech v polovici 90. rokov. Predali sme 15 miliónov nosičov, získali sme 48 zlatých a platinových platní. Naš ročný zisk dosiahol 60 miliónov dolárov. Tínedžeri si na steny svojich izieb lepili naše plagáty a denne sme dostávali stovky listov. Keďže ma neustále prenasledovali fanúšikovia a paparazzi, mal som osobnú ochranu.

V roku 1998 sme sa presťahovali do zámku zo 17. storočia. Mali sme kuchára, sluhov, záhradníkov. Vo veku 20 rokov som mal všetko bohatstvo, slávu a moc. Veril som, že zmysel môjho života spočíva v tom, že robím šťastnými druhých. Na vrchole úspechu som si však uvedomil, že nedokážem uhasiť smäd ľudí po láske a sám som začínal byť veľmi prázdny. Začala sa osobná kríza mojej identity a upadol som do depresie. Nikto a žiadne materiálne dobro, ani hudba, ma nemohli spraviť skutočne šťastným. Čítil som, že môj život viac nemá zmysel.

Raz v noci som upadol do pokušenia ukončiť svoje duševné trápenie tým, že si siahnem na život. Vyšiel som na najvyššie poschodie zámku, vystúpil som do otvoreného okna, no tvárou v tvár smrti som začul vnútorný hlas, ktorý mi povedal: „Počkaj! Neskáč!“ Zišiel som z okna a plakal som nad týmto pokušením. Čítil som, že to zasiahol Boh, ktorý mi priniesol útechu. Začal som čítať Bibliu a o niekoľkých rokoch vyspovedal. Božie odpustenie cez kňaza ma oslobodilo a prinieslo mi nový začiatok. Počas púte do Lúrd som pocítil, že Panna Mária ma žiada, aby som dal životu druhú šancu, že s ňou viac neostanem sám. Hoci som pochádzal z katolíckej rodiny, nevedel som, že človek môže Boha osobne stretnúť. Kúpil som si ruženec a začal som sa denne modliť. Uvedomil som si, že sa musím začleniť do Cirkvi, ak ju chcem pochopiť. Vedel som, že je to Cirkev, ktorá mi dá prístup k pravde. Chcel som vedieť, kto je v skutočnosti Ježiš. Chcel som vedieť, či je skutočne Božím synom a chcel som tomu veriť.

V jeden deň počas duchovných cvičení som túto milosť dostal. Prežil som mystickú milosť, keď som meditoval nad tajomstvom Svätej Trojice. Spoznal som, že Ježiš je skutočne tým pravým Bohom.“

Michael Patrick sa po šiestich rokoch strávených v kláštore hľadajúc svoju životnú cestu nakoniec rozhodol pre manželstvo a v súčasnosti pokračuje v úspešnej hudobnej kariére.

Spracoval: Pavol Schmidt

Rodičovské vyznanie so šancou povzbudiť

Recenzia knihy *Povedala ÁNO* od Misty Bernallovej

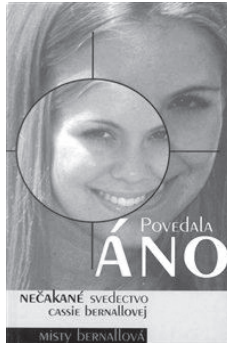
Utorok 20. apríla 1999 bol pre rodičov zo strednej školy Columbine v Colorade (USA) mimoriadne ťažkým dňom. Dvaja žiaci tejto školy, Eric a Dylan, sa rozhodli splniť si svoj „životný sen“ a zastrelili všetkých, ktorí sa ocitli v ich dosahu. Zahynulo tam vtedy dvanásť študentov. A bola medzi nimi aj Cassie.

Cassie bolo normálne mladé dievča, ktoré plánovalo svoju budúcnosť a tešila sa zo života. Trápili ju typické tínedžerské starosti typu „koľko vážim“ a „či dobre vyzerám“, ale aj vážnejšie otázky typu vzťahov, výberu vysokej školy či životného cieľa. Narodila sa v roku 1981 a zomrela teda iba ako 17-ročná. Mňa osobne však ešte viac ako jej životný príbeh upútal spôsobom, akým sa oň podelili jej rodičia, s venovaním „všetkým tým, ktorí toho dňa utrpeli fyzickú alebo psychickú ujmu a ich trauma stále trvá“. S rozhodnutím utešiť.

Zlé chodníčky

V útlej, ani nie 150-stranovej knižke sa o osude svojej dcéry rozrozpráva jej mama Misty. Najskôr detailne opisuje pocity neistoty pri hľadaní svojej dcéry hneď po tom, čo sa spolu s manželom Bradom dozvedeli o tragédii; následne vykresľuje Cassiine posledné chvíle na základe rozprávania svedkov, ktorí tvrdili, že páchatelia ju zastrelili hneď po tom, ako kladne odpovedala na otázku, či verí v Boha.

No obraz domnejšej svätice sa v jej ďalšom rozprávaní zahmlieva. Misty sa vracia do obdobia detstva a dospievania svojej dcéry a otvorene pomenúva problémy, ktoré si s ňou zažila. Cassie sa totiž dostala do zlej partie a dala sa na zlé chodníčky. Fascinovali ju upíri, sekery, nože, krv a v listoch plných nenávisti spolu so svojimi priateľmi plánovala možno len slovne, ale predsa len reálne hrozné veci. Jeden z listov, ktorý jej mama náhodne objavila, sa končil slovami: „Zabi rodičov! Vražda je

odpoveď na všetky tvoje problémy. Nech tí chudáci zaplatia za tvojej utrpenie.“

Hranice ako cesta

Misty bola v šoku. Okamžite začala hľadať prostriedky, ako svojmu dieťaťu pomôcť. Zverila svoju dcéru do rúk odborníkov a podľa ich pokynov nasadili spolu s manželom doma tvrdý režim.

Samozrejme, Cassie sa vyhrážala a búrila. No oni vedeli, že nesmú poľaviť. Preložili ju do inej školy a zamedzili jej všetok kontakt s bývalými priateľmi. Zabezpečili jej tiež duchovnú pomoc a neustále sa za ňu modlili.

Oči im v mnohom otvorila aj ich rodinná priateľka Susan. „Vždy, keď bola Cassie vzdorovitá, snažili sme sa získať si jej priateľstvo. Čím viac sa ona presadzovala, tým viac sme kvôli nej ustupovali. Nakoniec sme jej znášali modré z neba oveľa viac, než sme si to kedykoľvek predtým želali,“ opisuje počiatky budúcich problémov Misty. Susan jej však dala múdru radu: „Prestaň sa tak veľmi snažiť byť Casiinou priateľkou. Ty si dospelá, si jej matka. Nemusíš mať Cassiin súhlas ku všetkému, čo robíš. Skončí sa to tak, že si bude myslieť, že sa celý svet točí okolo nej a že môže robiť, čo sa jej zachce.“ Ovocie takéhoto prístupu uvidela Misty už čoskoro: „Bolo až neveriteľné, že namiesto toho, aby sa tomu vzoprela, uznávala hranice, ktoré som jej stanovila, a dokonca sa zdalo, že je za ne aj vdáčna.“

Nájdenie Boha

A napokon Cassie našla aj Boha. Obráti-

la sa na duchovnej obnove dva roky pred svojou smrťou - a odvtedy sa ozaj snažila žiť inak.

„Svet hľadá na Cassino ,áno' z 20. apríla, ale my sa musíme pozerat' na každodenné ,áno', ktoré hovorila deň za dňom, mesiac po mesiaci pred tým, než dala konečnú odpoveď,“ zaznelo na jej pohrebe.

Aj jej mama v závere knihy chápe smrť svojej dcéry nie ako prehru, ale ako víťazstvo. „Boleť sa tým nezmenší. Vždy ostane hlboká a surová. Napriek tomu viem, že nebola márna. Je lepšie umrieť za to, v čo veríte, než žiť v ľži.“

Hoci knihu vydalo vydavateľstvo Redemptoristi - Slovo medzi nami v roku 2001 a zoženie ju asi už len v antikvariátoch, hľadať svedectvo útechy sa v nej isto oplatí. A to nielen rodičom, ktorí si so svojimi deťmi prechádzajú čímsi ťažkým... Ale aj všetkým tým, ktorým na výchove nových generácií záleží a ktorí možno tiež potrebujú pocítiť, že v tom nie sú sami. Že niečo podobné prežívali aj rodičia Cassie, mladého dievčaťa, ktoré po mnohých „nie“ predsa len povedalo aj to svoje „áno“.

Text: Petra Humajová

Foto: www.luc.sk

O umení hľadiet'

Povinná prerekvizita pre predmet Kritika umeleckého diela

Akási známa fotografka či teoretička fotografie prehlásila, že koho nezaujíma svet, toho nemôže zaujímať ani fotografia. Ide o špecifický typ záujmu, ktorý svetu prejavujeme celkom jednoducho - pohľadom.

Dialóg so svetom

Ten pohľad ale nie je jednostranný. Fotograf pracuje s predpokladom, že svet sa ako prvý pozerá na neho a pozýva ho, aby hľadal a nachádzal pohľad, ktorý sa s tým jeho chce stretnúť. Hovoríme o pohľade dobrom, zmysluplnom, jednoduchom, rôznorodom, nepravdepodobnom, tichom, vzácnom, obyčajnom, pokornom, slávnostnom - jediným slovom, hovoríme o kráse.

K tejto priepasti svetla smerujeme a po nej túžime už tu na zemi. A tiež prosíme, aby sa už tu do nás pozrela. A pozerá sa skrze krásu, ktorú možno vidieť očami, zhmotnenú napríklad v pouličnej lampe, ktorú rozsvietilo nie vlastné svetlo, ale svetlo slnka. A pozerá sa skrze krásu, ktorú možno vidieť srdcom, hoc aj v momente, keď sa s bratom delíte so skúsenosťami vnútornej temnoty.

Lampa tela

Nietzsche napísal, že keď sa budeš dostatočne dlho pozerat' do priepasti, priepasť sa pozrie do teba. To ale platí aj o kráse. Kde je naše srdce, tam smeruje aj náš pohľad. Je dobré pamätať na konečný cieľ a zmysel nášho života - vrchol blažnosti spočívajúci v hľadení na Boha z tváre do Tváre.

Už a ešte nie

Vidí len ten, kto sa dokáže stíšiť a otvoriť pre druhého, kto nie je zvyknutý len na jeden pohľad - ten do zrkadla. Potom ako v zrkadle vidí vo veciach a v ľuďoch odraz Božej tváre, ktorý ho pripravuje a robí čoraz viac hladným po bezprostrednom pohľade do nej.

Text a foto: Peter Pikulík OFMConv

Inšpirácia

6. 6. 2022

Bolo jej celkom dost' - inšpirácie, ktorú som načerpal počas týždňovej dovolenky v Taliansku. Ved' o tom hovorím celý mesiac. Ako posledný som navštívil rímsky chrám „Il Gesù“, hlavný jezuitský kostol. Viedli ma k tomu dva dôvody.

V našej banskobystrickej diecéze prežívame Rok sv. Františka Xaverského. Patril medzi zakladateľov Spoločnosti Ježišovej a stal sa jedným z najväčších misionárov v dejinách Cirkvi. Pochovaný je v meste Goa v Indii, ale tu je jeho ruka ako jedna z najvzácnejších relikvií.

Banskobystrická katedrála, kde som ako kňaz pôsobil deväť rokov, vraj bola inšpirovaná týmto chrámom, lebo pôvodne bola jezuitským kostolom. Tak som chcel vidieť originál. Je väčší, ale aj iný. Na prvý pohľad som podobnosť nezbadal. Ukázala sa až pri sledovaní stien, stĺpov a iných interiérových prvkov. Ich vyhotovenie a celkový dizajn je naozaj blízky. Inšpirácia teda nebola o hrubej stavbe, ale o detailoch.

Prehliadka chrámu však priniesla i mierne sklamanie, a to pri pohľade na nový oltár a celé pokoncilové liturgické zariadenie. „To máme v Bystrici oveľa krajšie,“ povedal som si. Ale ved' o tom je skutočná inšpirácia. Nie o napodobnení, ale o myšlienke, ktorá sa dá rozvinúť - a v niečom môže i predstihnúť originál.

Vladimír Slovák Rádio Slovensko slovensko.rtv.sk

Zamyslenie na dnešný deň vysiela každý pondelok 5:10 hod.

Antonko

13. 6. 2022

„Pomodli sa k svätému Antonkovi a nájdeš,“ hovorievalo sa pri hľadaní stratených vecí. Mnohí ho ako patróna hľadačov uctievať doteraz. Jeho sochy vo františkánskom habite, ako drží na rukách malého Ježiška, sú v mnohých katolíckych chrámoch. A pokladničky pri nich sa dodnes plnia darmi od tých, ktorí stratené veci našli.

On však vo svojom živote nehľadal vecí, ale svoje povolanie. Narodil sa okolo roku 1195 v šľachtickej rodine v Lisabone. Už v 15 rokoch uvažoval, v ktorom povolaní by najlepšie slúžil Bohu. Preto vstúpil do kláštora augustiniánov neďaleko rodného mesta. Rušili ho však návštevy príbuzných a priateľov, a tak o dva roky prešiel do kláštora v Coimbre.

Odtiaľ sledoval vznik kláštora novej rehole - františkánov. S obdivom požiadal o prestup doňho. Františkáni ho poslali na misie do Maroka, ale búrka na mori ho dovedla na Sicíliu a neskôr cez Assisi do kláštora pri Forli, kde vykonával najnižšie práce. Náhoda ho však vyniesla na kazateľnicu a od roku 1222 deväť rokov pôsobil ako úspešný kazateľ a profesor.

Za 36 rokov života vystriedal veľa povolaní, aby nakoniec 13. júna 1231 v Padove prijal povolanie do neba. Do vlasti, odkiaľ môže pomáhať hľadať nielen veci, ale aj seba samých a svoje miesto vo svete.

Vrcholy (20. 6. 2022)

Už ho vidím, je tesne pred nami, ale vystúpime naň až zajtra o 11:15. Vtedy nastane slnovrat. Vrcholný bod príklonu zeme na sever od rovníka smerom k slnku. Zajtra teda bude u nás najdlhší deň v roku. Keďže je to aj začiatok leta, spomenul som si na vrcholy, na ktoré som vystúpil počas prázdnin a dovoleníek. Baníkov, Ostrý Roháč, Slavkovský štít, Kriváň, Vysoká, „Gerlach“, Hoch wild Stelle a iné v Alpách, ale aj Avačinskij vulkán na Kamčatke. Sú aj vrcholy v živote, ktoré sa podobne ako tie v horách zdolávajú vďaka prirodzeným danostiam, talentu a vlastnej námahe, výkonu. Najvyššie vzdelanie, najväčší úspech či najvyššia pozícia v práci, najlepši príjem či najvýhodnejšie obchody.

No sú aj také, ktoré, podobne ako slnovrat, nezávisia od nás. Najstrašnejšia búrka, ktorú som zažil neďaleko Poľany sám v horách. Alebo najkrajšie východy slnka - na Kriváni, pri Bajkale či pri pohľade z mojej chalupy. A niektoré ešte len čakajú. Vrchol odpracovaných rokov, najťažšia choroba a bod, keď sa telesný život skončí. Či ich už môžem ovplyvniť, alebo nie, dnes za všetky ďakujem. A prosím, aby mi pomohli vo výstupe k najdlhšiemu dňu. Nie v zmysle slnovratu, ale večnosti.

Krst a mlieko (27. 6. 2022)

Je to už niekoľko sobôt po sebe, čo naša obec organizuje farmárske trhy, no až minulý týždeň som sa na ne dostal. Okrem ľudových umeleckých výrobkov z dreva, kože a plátna som sa potešil aj predaju doma pečeného chleba a miestnej špeciality - lepníka.

Milo ma prekvapila ponuka bryndze a syrov. Ovčích a najmä kozích. Obyčajný, údený, grilovací či plesnivý - celkom pestrá ponuka, pričom veľmi chutné. Na záver som objavil voňavé, krásne tvarované mydlá z kozieho mlieka. Až tam som si uvedomil jeho široké uplatnenie. O hodinu som už bol v kostole, lebo som krstil. Vodou, ale na mysl som mal kozie mlieko. Nie každému chutí, ako sa ani nie všetci dajú pokrstiť. Neprijmú základnú surovinu. Pred tými, ktorí dostanú alebo príjmu tento základ, je proces náboženskej výchovy a dozrievania. Vyvíja sa človek rôzneho druhu a kvality. Kresťan obyčajný, kresťan konzumný alebo aj praktizujúci a obetavý. Ale aj kresťan voňavý, no nie jedlý.

Z tej istej suroviny, z toho istého základu môže vzniknúť veriaci rôzneho druhu i rôznej kvality. Záleží to od jeho rodičov a vychovávateľov a neskôr od neho samého. Teda od nás samých. Prajem vám, priatelia - kresťania, aby ste ľuďom okolo seba chutili minimálne tak, ako mne kozie syry na onom trhu.

Prázdniny a dovolenky (4. 7. 2022)

„Konečne prázdniny!“ povedali si deti z našej školy vo štvrtok. „Konečne dovolenka!“ povedal som si ja sám práve dnes. Do 13. augusta by som rád použil niekoľko dní a týždňov voľna v rôznych formách. Doteraz som totiž väčšinu času venoval svojej farnosti a najmä budove fary, kde bolo treba dotiahnuť mnoho a mnoho vecí. A po 15. auguste by som aktivity v rámci farnosti opäť rád obnovil.

Práve ono plánovanie budúcnosti ma inšpirovalo k zamysleniu, o čom je dovolenka či o čom sú prázdniny, aký je ich cieľ. V detstve som ich vnímal najmä ako zaslúžený odpočinok po desiatich mesiacoch chodenia do školy. Keď som dával dovolenku zamestnancom ako riaditeľ, vnímal som ju ako priestor pre načerpanie sily, aby po nej stabilne a kvalitne pracovali. Je to teda niečo „pred“ alebo niečo „po“? Odmena alebo príprava? Dôležité je obojstranné chápanie. Keby sme nemali po čom oddychovať, keby sme nevykladali námahu a úsilie, život by nemal zmysel. Keby sme nemali priestor ani čas na oddych, tiež by to nebolo dobré. No a keby sme pred sebou nemali žiadnu perspektívu, keby sa nebolo na čo pripravovať, život by bol prázdny.

Či je teda váš motív taký, či onaký, prajem vám príjemnú, ale najmä zmysluplnú dovolenku, priatelia!

P O Ď M E N A V Ý L E T

Vylezme Slovensku na Hrb!

Po ôsmich dieloch tejto série článkov s tipmi na kratšie či dlhšie turistické vychádzky v okrese Prievidza a tesne za jeho hranicami si dnes predstavíme vzdialenejší cieľ. Je júl, deťom sa začínajú prázdniny, mnohí pracujúci si berú dovolenky, svetlo je vonku dlho (píšem v najdlhší deň v roku) a preto skúsím opísať turistiku, ktorú môžeme absolvovať ako súčasť celodenného výletu.

Vyberieme sa do stredu Slovenska, a to doslova, auto a potom naše nohy nás zavedú do hôr a kopcov, kde sa nachádza geografický stred územia Slovenska. Na internete sa stretnete aj s pojmom geometrický stred (najmä zdroje vychádzajúce z článku SME z roku 2004)¹.

Zložité výpočty

Vypočítať, kde exaktne sa tento bod nachádza, nie je jednoduché (počítame centroid zložitého polygónu) a preto viaceré zdroje uvádzajú: „*Tento pojem je pomerne fiktívny, nakoľko ich nedokážeme vyrátať presnejšie ako s 5-10 km polohovou chybou. Považujú sa za konvenčný pojem, dohodnutý pre vyznačené kóty.*“²

V rôznych zdrojoch nájdete viaceré takéto kóty (výškopisné body). Jedným z nich je kóta Hájny grúň (1207,7 m n. m.) v pohorí Poľana.³ Častejšie sa však ako stred Slovenska uvádza kóta Hrb (1255 m n. m.), ktorá leží cca 5 km severnejšie vo Veporských vrchoch.¹ Zhruba v polovici medzi nimi leží Ľubietovský Vepor (1277 m n. m.)⁴. V tomto článku si opíšeme túru na Hrb a Ľubietovský Vepor.

Hrb

Najprv sa musíme dostať do obce Ľubietová. Aby sme si ušetrili hodiny nudného šľapania po úzkej asfaltke, tak v časti Píla pri družstve odbočíme doľava, z auta sledujeme modrý turistický chodník, prejdeme cez Starý Majer až do časti označenej v turistických mapách ako Včelinec, kde

je možné zaparkovať za Rančom Čeljenec.

Odtiaľ stačí ísť po modrej značke ku chate pod Hrbom, ktorá je už súkromným majetkom, takže služby občerstvenia nečakajte. Na lúke pri nej sa môžete občerstviť, oddýchnuť a potom po červenej značke vyjdete až na Hrb. Spočiatku idete po okraji lyžiarskeho svahu, vstúpíte do lesa a onedlho stúpate po balvanoch. Keď po ľavej strane obídete skalné bralá, vyjdete na vrcholovú plošinu.

Ľubietovský Vepor

Koho neumorí výstup, môže sa prejsť po hrebeni až na Ľubietovský Vepor. Oba vrchy sú súčasťou biosférickej rezervácie a CHKO Poľana.⁵ Súčasne ste v NPR Ľubietovský Vepor s 5. stupňom ochrany.⁶ Lesy pozdĺž tohto chodníka sú zreteľne pralesného typu (stromy sú rôzneho veku, bez zásahov človeka, vidíte ako spadnuté mŕtve drevo je zdrojom pre život húb, rastlín a hmyzu).

A komu by ani toto nestačilo, môže sa prejsť až na spomínaný Hájny grúň. No pre návrat k autu však treba ísť tou istou cestou naspäť a až po lúku na chatu pod Hrbom neschádzať z chodníka. Až od chaty nadol si môžete uľahčiť zostup tým, že pôjdete po menej strmej, ale klukatej a preto dlhšej lesnej ceste využívanéj pre prístup na chatu.

Kráčanie po láve

Aj divokosť skalných brál zaujme a dá

zabrat kolenám turistu, ešte pútavejšie však je, keď si uvedomíme, po čom to vlastne kráčame. Masív Ľubietovského Vepora a Hrbu je stuhnutým lávovým prúdom bývalého stratovulkánu Poľany. Láva zo sopky stekala do údolia, kde utuhla na andezit, ktorý tvorí skalné steny po okrajoch oboch vrcholov.

Jemnejší nasýpaný vulkanický materiál tvoril okolie tohto údolia, keď sa do týchto vrstiev zahryzli potoky, tak tieto menej odolné horniny odniesli a zostalo trčať tvrdé andezitové bralo. Úplne odlišnú stavbu už má svah medzi Čeliencom a chatou pod Hrbom - dolomity.⁷

Pekné výhľady

Ak máte radi výhľady, tak najkrajšie sú z Hrbu. Vidíte od Zvolena cez Vtáčnik, Kremnické vrchy, Velkú Fatru, Starohorské vrchy, Nízke Tatry. Cez sedlo Čertovica vidíte aj zubaté obrysy Tatier. Pomedzi stromy vidieť aj Klenovský Vepor v Slovenskom Rudohorí.

Tento cieľ sa stáva stále viac populárnejším, takže o povahe cesty a zaujímavostiach na nej si môžete viac prečítať v blogu manželov Kvietikových.⁸

Keď sme už našli stred Slovenska, zastavme sa na okraji skál, spomaľme z rýchleho tempa pracovných a iných povinností a pohľadajme v tichu aj múdrosť, ktorá celú túto prírodu preniká, múdrosť, ktorá je „*výdych Božej moci a je čistý výron slávy Vševládneho ...je odblesk svetla večného, je zrkadlo Božej účinnosti bez poškvvrny a je obraz jeho láskavosti*“ (Múd 7, 25 - 26).

Text a foto: Marek Šimurka

Použité zdroje:

1. <https://korzar.sme.sk/c/4571645/hrb-povazuju-za-geograficky-stred-slovenska.html>
2. Tolmáči, L., Magula A. a kol. 2019. Školský geografický atlas Slovensko. MAPA Slovakia Plus. 84 s. ISBN 978-80-8067-324-6
3. <https://geography.upol.cz/soubory/lide/smolova/RGSR/ucebnice/portrety/poloha.html>
4. <https://mapy.dennikn.sk/>
5. <http://webgis.biomonitring.sk/>
6. <https://old.uzemia.enviroportal.sk/main/detail/cislo/3357>
7. <https://www.geology.sk/2018/02/28/geologicka-mapa-slovenska-150-000/>
8. <https://hiking.dennikn.sk/deti/ar/6040/>

Svoj život zasvätila úteche núdzných

Svätá Mária Rosa Molas

Keď mala šestnásť rokov, pocítila v srdci túžbu prinášať útechu tým najchudobnejším. Jej otec bol však proti, a tak nastalo obdobie čakania a hľadania. Potom však už Pánovi nedokázala povedať nie. V roku 1857 založila Mária Rosa Molas kongregáciu Sestier Panny Márie útechy. A tento jej krok je bohato požehnaný dodnes.

Mária Rosa Molas sa narodila 24. marca 1815 v Reus v Španielsku ako najmladšia z piatich detí. Od detstva sa vyznačovala spontánnou zbožnosťou a ochotou pomáhať iným. Keďže otec jej v mladosti nedovolil zasvätiť život Pánovi, počkala desať rokov a potom vstúpila do Charitatívneho združenia v Reuse.

Nástroj milosrdenstva

Už v Charitatívnom združení preukázala Mária Rosa veľký organizačný talent. V Tortose viedla najskôr dom milosrdenstva, neskôr prevzala aj vedenie nemocnice. Založila tu školu a dom starostlivosti o chudobné deti. Pochopila však, že toto nie je jej miesto. Majúc pred očami Španielsko 19. storočia a jeho starých, chorých, tulákov, prostitútky, ľudí žijúcich v krajnej biede, opustené deti či mladých analfabetov, rozhodla sa prinášať útechu všetkým, ktorí sú odkázaní na akúkoľvek pomoc.

Po založení kongregácie Sestier Panny Márie útechy rozbehla množstvo charitatívnych diel. Otvorila 17 domovov - nemocníc, dobročinných ústavov či kolégií. Ukrýval sa v nej veľký zmysel pre realitu. Neboli pre ňu dôležité slová, ale skutky. „Nemôžeme stratiť dôveru v Božiu lásku,“

hovorievala svojim sestrám. „Samy skutočne neznamenáme veľa, ale môžeme sa stať nástrojom milosrdenstva.“

Čerpať silu z kríža

Hoci iných tešila, sama často zažívala veľkú osamotenosť a opustenosť. Útechu v tých chvíľach nachádzala v kontemplácii kríža. Práve pri pohľade naň dokázala svoj život ponúknuť ako dar pre svojich blížnych v úplnosti. Získala učiteľský diplom, mala veľký dar chápať a dávať veci do súvislostí. Bola veľmi činorodá a húževnatá. Dokázala sa podriaadiť tomu, čo je vhodnejšie a upustiť aj od svojich predstáv. Boh bol pre ňu všetkým.

Svätý Otec Ján Pavol II. o nej pri svätorečení povedal: „Naša svätica potešovala upierajúc zrak na Ježiša Krista, učením Ježiša Krista, prameňom všetkého potešenia. Utešovala, posilňujúc nádej biednych, bránila život a jeho práva, ošetrovala telesné i duchovné rany; utešovala, keď bojovala za spravodlivosť, prinášala pokoj a starala sa o docenenie úlohy žien; utešovala s pokorou a jemnosťou, dobrotou a odpustením; utešovala neustále v slobode Božích detí, ktoré nepoznajú strach. Naš svet potrebuje Božiu útechu.“

V máji 1876 začala Mária Rosa pociťovať, že jej zdravie sa stráca. Stále však zostávala odovzdaná do Božej vôle. Zomrela 11. júna 1876. Blahorečil ju pápež Pavol VI. v roku 1977, svätorečil Ján Pavol II. v roku 1988. Sestry Panny Márie útechy dnes pôsobia aj na Slovensku - v Žiline a v Nitre.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje: Ž. Podtejski: Sol' zeme a svetlo sveta 2;

<https://www.zivotopisysvatych.sk/maria-rosa-molas-reholnicka/>

Foto: www.es.zenit.org

Blahoželanie

Dňa 21. júla sa **páter Ján Hrib, SchP**, dožíva životného jubilea 50 rokov. Polovicu tohto času strávil v Prievidzi - 1 rok ako študent a 24 rokov ako kňaz.

Vo vďačnosti Bohu za jeho službu mu do ďalších rokov prajeme čo najmenej zdravotných komplikácií, veľa pokoja, múdrosti, radosti a mnoho Božích milostí na každom jednom kroku!

Veriaci z Prievidze

Ponuka nájmu nebytových priestorov v centre Prievidze

Rímskokatolícka cirkev Farnosť Prievidza-mesto ponúka do nájmu nebytové priestory v podkroví budovy na Hviezdoslavovej ulici č. 2, ľudovo nazývanej dievčenská škola, v centre mesta Prievidza.

Nebytové priestory doteraz používali nájomcovia - živnostníci: kaderníctvo, nechtové a tetovacie štúdio. S majiteľkou kaderníctva je možné sa dohodnúť na ponechaní časti zariadenia. Viac fotografií si môžete stiahnuť na stránke www.bit.ly/hviezdoslavova2.

V prípade záujmu o obhliadku volajte 0905 666 591 (Vladimír Pavlove), so žiadosťami o nájom sa obracajte na farský úrad e-mailom: farapd@farapd.sk, telefonicky 046/542 28 01 alebo osobne - Mariánska ul. 4, Prievidza.

Priestor 1
(bývalé kaderníctvo)
rozloha - 20,3 m²
nájom - 139,41 €
energie - 60,59 €
spolu - 200 €
voľný - od júna 2022

Priestor 2
(bývalé nechtové štúdio)
rozloha - 16,5 m²
nájom - 90 €
energie - 60 €
spolu - 150 €
voľný - od júna 2022

Priestor 3
(bývalé tetovacie štúdio)
rozloha - 33,7 m²
nájom - 120 €
energie - 40 €
spolu - 160 €
voľný - okamžite

Milé deti!

Tak, a máme tu prázdniny! Určite sa veľmi tešíte, že si oddýchnete od skoroého vstávania, od školy, povinností a budete si môcť užiť voľný čas možno aj niekde na dovolenke či na výletoch. Priznám sa, tiež sa teším... A tešiť sa je fajn – aj keď nevieme, čo presne nás čaká. Naše predstavy a nádej nám radosť znásobujú.

No čo s tým, keď sa naše predstavy, sny a túžby nenaplnia? Potom často na nás doľahne smútok. Vtedy je dôležité, aby sa našiel niekto, kto nás uteší, povzbudí a vysvetlí nám, že ak dôverujeme Nebeskému Ockovi, nemáme sa čoho obávať, pretože On vie o všetkom, čo sa nám deje a všetko dokáže premeniť na dobré! Mne sa to tak veľakrát potvrdilo.

Kamaráti, vtedy, keď je niekto smutný, neobídme ho, ale pokúsme sa mu pomôcť. Možno postačí úsmev, objatie či dobré slovo. Budme my tým dôvodom, vďaka ktorému iný uverí v dobro! Boh je to dobro... A my sme predsa Jeho deti. Mali by sme sa snažiť byť dobrí a milosrdní, ako je náš Nebeský Ocko.

Tak vám prajem požehnané a radostné prázdniny plné dobroty, lásky a skvelých zážitkov.

Vaša Evka

PS: Kamaráti, do prázdných smerovníkov dopíšte, kam všade by ste vzali Pána Ježiša so sebou na prázdniny. Ja dúfam, že všade. Stále by sme ho mali nosiť v srdci a nezabúdať na neho ani cez prázdniny.

sv. Cyril a Metod, slovanskí vierozvestci (štátny sviatok)

5.7.

Panna Mária Karmelská

16.7.

Rubriku pre deti pripravila Eva Trepáčová.

OSEMSMEROVKA

Po vyškrtaní všetkých použitých slov vám zostane 16 písmen, ktoré tvoria dokončenie myšlienky sv. Konštantína Filozofa: „... Ale ak nespoznám význam slov, budem pre toho, kto sa mi prihovára, cudzincom, a ten, kto sa mi prihovára, (dokončenie v tajničke).“

V O R T S O B P R O S P E R I T A L I N
U Y E D P O T E L E V I T A E S K O B A
D T N R I S T A R Á Y C P K O O T E S Ť
A E A I A T G U O B Ž I V L A P I R D A
R T Z D R O T Á R L L I G A O O V A I V
Y I B A R D R T T K A K A D E T I V N A
Ň V R E L O A O N R K A Z I L O T O Ž C
E A O O I L K M D A E V A V P I A T I C
S N I L O A T A R D O Z N K U B M O N Á
E I D A R P O Z M N Y B I O L I T L I N
I A U T O R R N I Ú Y C L V G Ó L O E G
P L A T A N Y Ť E Ť S R H P O D O P R I

Použité slová:

AKTIVITA, AUDIO, AUTOR, BARD, BIOLIT, BIOTOP, BUK, BYŤ, DARY, DRINY, DROTÁR, GEOLÓG, GLOSA, HLINA, HRSŤ, IGNÁC, INŽINIER, ISTRIA, KADET, KARTA, KAZIL, KLADIVKO, KRADNÚŤ, LETO, LEVITA, OBŽIVLA, ODDYCH, ODZVONIŤ, OPRADIE, OPRATY, OSTROV, PADLI, PIAR, PIATI, PIESEŇ, PLATANY, PLÁŽ, PLOT, PODOPRI, POLOTOVAR, POST, PROSPERITA, REZIVO, ROGALO, SKOBA, SNILO, STARÁ, STODOLA, TALIN, TESŤ, TETA, TETIVA, TRAKTORY, ŤAVA, VRELO, VYŽLA, ZAMOTÁ, ZRAK, ŽLTOK

Tajnička krížovky z minulého čísla znie: „prostriedok duchovného pokroku.“

Pripravila Mária Suríková

Farská kronika od 31. mája do 25. júna 2022

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Milan Ďurčan
Olívia Ďurdinová
Lukáš Korman
Sára Štangová
Viktória Mikičová
Oliver Matiaš
Diana Húsková
Nela Šujanová
Vivien Cibulová
Roman Liktör
Sofia Smáková
Libor Hanko
Markéta Živnová

Manželstvo uzavreli:

Jakub Sihelský - Barbora Kiepešová
Peter Makýš - Martina Valachyová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:**

František Getta, 81 r.
Ladislav Leporis, 65 r.
Lívia Vachová, 85 r.
František Tencer, 76 r.

Hľadáme spolupracovníkov do redakcie!

*Ak máte dar tvorivosti, viete písať alebo
cítite povolanie akokoľvek inak pomáhať far-
skému časopisu Bartolomej, budeme radi,
keď sa nám ozvete a pridáte sa k nám.
Píšte na: bartolomej@farapd.sk*

BARTOLOMEJ ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,50 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Marek Sabol, Pavol Škovrá-
nek, Jozef Durkot, Elena Cagaňová,
Anna Gálová, Štefan Kollár, Zuzana
Liptáková, Mária Melicherčíková,
Dagmara Pavlove, Mária Pytlová, Eva
Trepáčová, Miroslav Turanský

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1, 2, 3, 35, 36 - Mária Melicherčíková

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Prvé sväté prijímanie, farský kostol v Prievidzi - 12. júna 2022

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi, Prievidza, 16. júna 2022

